AKCE!

Časopis Antifašistické akce ☆ srpen 2002 ☆ číslo 6 ☆ cena - 15 Kč

FAŠISMUS

Slovo fašismus vzniklo z latinského fascio -svazovat, fascis -svazek. Jeho pojetí jedince ve vztahu k celku se objevilo již u Aristotela, a to v organicismu, což je učení o souvislosti (organismus znamená vnitřní souvislost), o chápání polis, že celek je důležitější než jedinec. Ten má tedy podřídit své tužby a zájmy celé společnosti. Vliv měla i Hobbesova koncepce společnosti - Hobbes považuje přirozený stav za „válku proti všem“, člověk se narodí jako egoista, být egoistický je jeho přirozeností (narozdíl od pojetí J. Locka a J. J. Rousseaua) a ve společnosti hájí své zájmy. Hobbes považuje za důvod uzavření smlouvy mezi lidmi ochranu před vnějším i vnitřním nepřítelem a tuto smlouvu chápe jako předání práv jednotlivců jednomu muži nebo skupině mužů, kteří budou lid vést. Vliv měl i machiavellismus a jeho „účel světí prostředky“, který legitimizuje danou moc. Vládce musí podle něj mít ctnost a štěstí - fortunu. Fašistická ideologie čerpala i z Nietzscheovy teorie nadčlověka, která rozděluje lidi podle vůle k moci na lidi s rabskou morálkou (malá vůle) a s morálkou panskou (velká vůle), přičemž jedinci silní mohou ovládat slabé a slabí musí být silným podřízeni.

Fašismus je politické hnutí, které vzniklo v období krize kapitalismu. Je to otevřená teroristická diktatura, namířená proti demokracii, socialismu a vlastně proti všem jiným názorům na uspořádání společnosti. Orientuje se záměrně k mýtům, iracionalismu, pudům a instinktům a historii, ze které vybírá fakta a manipuluje s nimi. Používá extrémních forem násilí k potlačení veškeré opozice, vyznačuje se militantním antikomunismem, šovinismem, využívá ekonomiku, která je zcela podřízena státu, kontroluje veškerý společenský a osobní život lidí, mate nacionalistickou a sociální demagogií. V zahraniční politice se soustředí na dobyvačné války a usiluje o nové uspořádání světa. Může mít formu vojenskou, kdy se důraz klade na militaristické síly nebo klerofašistickou, ve kterém dominuje církev a duchovenstvo. Fašistická ideologie vychází z iracionalistických a biologických teorií a koncepcí, např. - O. Spengler, G. Gentile, teorie rasismu - J. A. Gobinau, H. Chamberlain, reakční geopolitika.

TOTALITNÍ REŽIMY

Pojem totalitní systém v sobě zahrnuje italský, španělský a portugalský typ fašismu, rakouský autoritativní stát stavovského typu, nacionální socialismus Hitlera i sovětský (spolu s jeho satelity), čínský aj. komunismus.

Totalitní režim chápal Mussolini jako režim „.....ve kterém vše, co není zakázané, je v podstatě povinné“ .

Pojem „totalitární“ zavedli demokratičtí a liberální antifašisté v Itálii Salvatorelli, Amendola a Basso, tzn. odpůrci tohoto režimu, logicky se tedy objevil až po jeho vzniku. Termín „totální stát“ použil Carl Sohmitt, který ho chápe jako stát neschopný reagovat na okolnosti hospodářské a společenské. Tato varianta odpovídá fašistickému pojetí, které připisuje veškerou moc státu, oproti nacismu, kde nositelem moci je hnutí, strana, což je shrnuto ve větě „Strana rozkazuje státu“.

Zakladatel německé teorie totalitarismu, Waldemar Gurian, označil společný rys bolševismu a fašismu právě jako „totalitarismus“ - používá se tedy pro bolševismus, fašismus i nacismus.

Spojení „politické náboženství“ použil poprvé Eric Voegelin, který důvod totalitních režimů vidí ve snaze některých „opožděných národů“ upevnit svou stabilitu skrze ideologii ať už třídy nebo rasy aj. Tato preferovaná třída, rasa... se zbožšťuje a vytváří se mýtus o jejím „vykoupení“.

Naproti tomu Raymond Aron vychází z osvícenské kritiky náboženství. Stejně tak jak bylo předtím všudypřítomně šířeno náboženství, v totalitní společnosti je šířena ideologie.

Skutečným výsledkem všech totalitních režimů je absolutizace role státu, strany, institucí a organizací. Pro získání absolutní moci je pro ně nutné rozbít parlament a konstituční moc. Ihned po nástupu k moci je pro ně důležité vydat zmocňovací zákony, tj. zákony, které jim umožňují vydávat jakákoliv nařízení. Např. v Německu jich bylo přijato 235 během dvou let - byl to zákon o jednotě státu a existenci jedné politické strany, o národní práci, o povinné přísaze Vůdci říše aj.

V Itálii to nebylo jinak, podle slov Mussoliniho: „...Musí být splněny tři podmínky, aby korporativní systém skutečně a revolučně působil. Ty jsou: jediná strana, která uplatní vedle hospodářské i politickou disciplínu a která nad protichůdnými interesy jednotlivců bude spojena svazkem společné víry - ale to nestačí, kromě jediné strany musí tu býti též totalitní stát, stát jenž do sebe vsaje všechny energie, interesy a naděje národa, je přetvoří a vystupňuje....“ .

(pokračování na str. 03)

Benito Mussolini byl společne s dalšími fašistickými hodnostáři zajat italskými partyzány, když se pokoušel uprchnout v německé uniformě do Švýcarska a 28. dubna 1945 byli všichni poraveni na Pizzale Loreto v Miláně. Jejich mrtvá těla tu pak byla vystavena (byli pověšeni za nohy).

v tomto čísle najdete

úvodní slovo

★ VÍTÁME VÁS V NOVÉ AKCI S POŘADOVÝM ČÍSLEM 6 ★

Opět se Vám zhruba po čtvrt roce dostává do rukou nové číslo časopisu české Antifašistické akce. Jsme tentokrát rádi, že se nám podařilo dodržet termín, a že se z našeho časopisu stává faktický čtvrtletník. Grafická úprava tohoto nového čísla je opět nepatrně pozměněná, jedná se však pouze o změnu titulní stránky - hlavně pak loga. To je zapříčiněno nedorozuměním při tvorbě Akce číslo 5. Úpravy uvnitř čísla jsou pak již skutečně kosmetické, tak jak jsme předesílali v minulém čísle.

Do budoucna už žádné výraznější změny neplánujeme, ale "nikdy neříkej nikdy..." Změnou v poněkud jiném duchu je změna ceny! Ačkoliv minulé číslo bylo vlastně takové dvojčíslo (40 stran) a tomu byla přizpůsobena i cena 20 Kč, pro další číslo Akce jsme počítali již s cenou poloviční - tj. 10 Kč. No, ale jak už se tak v životě stává, přepočítali jsme se:-). Po zcela záměrném okradení v tiskárně Faster na pražských Vinohradech při tisku Akce číslo 5 (zpětně jsme zjistili, že nám chybí zhruba 280 oboustranně potištěných listů formátu A3), jsme se rozhodli změnit tiskárnu. A protože jsme nesehnali tiskárnu stejné cenové hladiny, ale pouze o něco dražší, zvedly se nám tudíž i náklady na jedno číslo, a to nad 10 Kč. Museli jsme tím pádem tomu přizbůsobit i cenu, která činí nyní oněch 15 Kč. Což za samizdatový časopis formátu A4, rozsahu 20 stran, s (jak pevně věříme) tak zajímavým a kvalitním obsahem:-), vskutku není mnoho, ne? Stále jsme totiž jeden z nejlevnějších časopisů, ne-li vůbec nejlevnější, na české antifašistické a anarchistické scéně! Dalším naším nemalým problémem je také návratnost financí do tisku vložených - proto apelujeme na všechny distributory: "Pokuste se nám prosím zasílat inkasované peníze včas a kvůli přehlednosti nás informujte (pokud možno tedy písemně na některou z kontaktních adres) kolik přesně peněz, za kolik přesně kusů a jakého přesně druhu "zboží" jste utržili!!!" Jistě, časopis byl prodělečný víceméně vždy a dotoval se z nejrůznějších benefitů či finančních darů a půjček obětavých jednotlivců, ale nyní by to již zcela určitě překročilo únosnou mez!

DĚKUJEME POCHOPENÍ, ZA ZAKOUPENÍ NAŠEHO ČASOPISU A PŘEJEME PŘÍJEMNÉ POČTENÍ. ●

redakce

casopis.akce@ziplip.com

Toto je nová e-mailová adresa určená pro vaše reakce nebo připomínky týkající se grafické a obsahové stránky časopisu Akce. Na tuto adresu nám prosím zasílejte své příspěvky do nového čísla.

Napište článek (v nějakém textovém editoru - nejlépe **Wordu**), sežeňte si k němu obrazový materiál (nejlépe ve formátu **EPS**, **TIF** nebo **JPG** s dostatečným rozlišením - ideální pro Akci je **300 dpi** ve stupních šedi) a vše nám pošlete na výše zveřejněnou adresu.

Váš článek projde korekturou (jak po gramatické, tak po stylistické stránce), ale pokud si budete chtít svůj text po korektuře ještě znovu přečíst, informujte nás a my vám včas zašleme váš příspěvek zpět ke schválení. Až teprve po této (možná trošičku složité, ale nezbytné) proceduře, bude váš příspěvek zařazen do obsahu časopisu.

Přesto vás ale všechny prosíme - čtěte si pečlivě po sobě své příspěvky a nechávejte text (v textovém editoru Word) „projet“ pravopisem a odhalené chyby po sobě opravte!!! Ulehčíte nám tím spoustu práce.

A také se pokud možno pod své články podepisujte - třeba nějakou zkratkou či pseudonymem. Nebo uvádějte zdroje odkud jste článek získali.

Redkce časopisu si též přisuzuje právo provádět výběr článků. Příspěvky nebo reakce nám můžete psát všichni, v časopise se budeme snažit otisknout vše. Je ale možné, že se z rozsahových (tudíž i finančních) důvodů nedostane na všechny. V tom případě s vámi zkonzultujeme další postup - váš článek třeba přesuneme do dalšího čísla, pokud by neztratil na aktuálnosti. Zřejmě ne moc pravděpodobným důvodem neotištění článku, by mohla být jeho obsahově-ideologická nepřípustnost. Jsme proanarchistická skupina a tudíž v našem časopise nebudeme otiskovat příspěvky oslavující například nacismus, bolševismus nebo kapitalismus! To by bylo možné pouze s doprovodným komentářem.

Předem vám děkujeme za vaše příspěvky a pište!!! ●

redakce

ak161@ziplip.com

Publikace AK AFA si můžete objednat na výše uvedené e-mailové adrese nebo na všech jiných kontaktních adresách. Stejně tak jako si můžete objednat a předplatit i tento čtvrtletní časopis. Napište nám zároveň i své připomínky a návrhy. ●

redakce

NABÍZÍME Z NAŠÍ DISTRIBUCE

PROGRAMOVÝ KONCEPT ANTIFAŠISTICKÉ AKCE - 2001

Programový koncept české Antifašistické akce konečně kvalitně prezentuje myšlenky antifašismu - nikoli toho liberálního směru, který neustále dělá nátlak na „demokratické“ struktury, aby za něj bojovaly. Tento antifašismus - tragikomedie lidské pasivity. Antifašistická akce se hlásí k myšlenkám tzv. revolučního antifašismu. Proudu, který nebojuje jen proti těm nejmarkantnějším projevům ultrapravice, ale ze zkoumání širších celospolečenských souvislostí útočí na samotné stavební prvky a příčiny vzniku fašistické a nacistické ideologie. Kapitoly jako „…sociální boj…“, „státní antifašismus???“, „příčiny jsou v systému“ nebo „souvislosti fašismu a kapitalismu“ odráží stěžejní postoje revolučního antifašismu.

Programový koncept si můžete objednat na našem telefonním kontaktu, cena je 10 Kč.

HRDINOVÉ NEBO ZLOČINCI?

Tato publikace vydaná původně anglickou Antifašistickou akcí barvitě vypráví historii militantního antifašistické boje ve Velké Británii. Příběh začíná na přelomu 20. a 30. let s nástupem Mussoliniho k moci a pokračuje odchodem anglických antifašistických dobrovolníků do boje proti Frankovi. é-Publikace zkoumá podrobně každou periodu antifašistického boje až dosoučasnosti a působení Antifašistické akce.

Publikaci „Hrdinové nebo zločinci?“ si můžete objednat na našem telefonním kontaktu, cena je 30 Kč.

PŘIPRAVUJEME DO TISKU

?

VE JMÉNU ALLÁHA (DĚJINY ISLÁMSKÉHO RADIKALISMU)

Doba předkřesťanská, předislámská a islámská. Výboje a vnitřní spory, vpád Mongolů, Osmani, okupace Západem, Izrael a Palestinci až do dnešních dnů.

NOVÝ LETÁK K OBJEDNÁNÍ

HISTORIE SE NESMÍ OPAKOVAT

Pište si o originály nového letáku AFA o tom, kdo je v České republice ultrapravice, jak proti ní bojovat a další informace o antifašismu!

Kontaktujte nás pro poslání originálu na xerox na naší e-mailové adrese afa-praha@antifa.net nebo na čísle mobilního telefonu 0606/528470.

(dokončení ze str. 01)

RYSY TOTALITÁRNÍHO PANSTVÍ

Jedním z hlavních rysů totalitárního panství je moc, která neskrývá to, že není ničím omezená, nemá konkurenci a není zavázána žádnými zákony. Dochází k silnému ovlivňování a řízení životů a jednání lidí, kteří nemohou z předepsané formy uniknout. Není používána pouze taktika teroru a nahánění strachu, též se mluví o tom, že jedině strana ví, co je správné, ví kam směřuje vývoj. Totalitní režim tedy nespoutává člověka jen fyzicky, ale i duševně, určuje jeho plány a myšlení.

Jde také o ospravedlnění absolutní moci a legitimizaci totalitních postupů. O nalezení „nepřítele“, kterého je třeba označit a zneškodnit jakýmikoliv prostředky, v opačném případě by to znamenalo, „že jsme tváří v tvář dějinám nesplnili svůj úkol“ .

Stále opakujícími se fenomény totalitarismu jsou podle Hanse Maiera :

1. vypovězení inteligence z kontrolovaných univerzit,
2. vystoupení aktivistů, kteří se snaží změnit společnost pomocí scientistického pojetí a vysvětlení světa a dějin,
3. vznik militantních stran, které směřují k uchopení veškeré moci a vystupují jako představitelé „jediné pravdy“,
4. využití jazyka, který neslouží ke komunikaci, nýbrž k propagaci, typické je časté užívání frází a dochází ke ztrátě smyslu skutečností.

PODMÍNKY PRO VZNIK FAŠISMU

Fašismus se vyvíjel v zemích, kde po prohře 1. světové války došlo k národní katastrofě (Německo, Maďarsko) nebo po sociální revoluci, resp. jejím nešťastném konci (Španělsko), nebo kde i přes vítězství panovalo velké zklamání (Itálie). Dalším faktorem, který usnadnil cestu fašismu, byla krize světové ekonomiky na přelomu 20. a 30. let, kdy pád kursu akcií na New Yorkské burze způsobil např. obrovský nárůst nezaměstnanosti, což vedlo ke vzniku násilných pravicových hnutí, založených na vůdcovském principu, uctívajících sílu a vojenskou převahu jako nástroj k vytvoření nového světa. Masy jsou v důsledku nespokojenosti ochotny se připojit, proto tato hnutí využívají revoluční rétoriku a zároveň zachovávají některé prvky tradice.

Fašismus obecně vzniká za krize kapitalismu, kdy se formuje extrémně pravicová opozice polofašistická či zcela fašistická, jejíž vliv prohlubující se krizí roste. Kapitalistická elita na tuto opozici spoléhá v případě přílišné radikalizace a nespokojenosti lidí, která by mohla vést ke ztrátě moci vládnoucí vrstvy.

Nyní se fašisté snaží od minulosti distancovat (alespoň oficiálně) a nezabývat se příliš otázkou bývalých fašistických režimů. Volí novou taktiku např. tím, že demagogicky poukazují na příčiny krizí, např. v otázce nezaměstnanosti se snaží tvrdit, že práci lidem „ berou cizinci“, což je lidmi s úspěchem přijímáno (ovšem tuto taktiku přejímají i vlády, kterým se hodí, že se odvede pozornost, a takto rozděluje a popuzuje vykořisťované pracující proti sobě), nabízejí jednoduchá zato líbivá řešení, poukazují na nedostatky systému, který by ovšem nahradili totalitní mocí a ty, kteří jim dnes tleskají, by utlačovali úplně stejně.

POČÁTKY ČESKÉHO FAŠISMU

Československo vzniklé po první světové válce bylo národostně velmi nesourodé. Češi a Slováci tvořili 65% obyvatelstva, v pohraničí žily zhruba 3 miliony Němců, menšiny byly tvořeny Poláky, Maďary a Rusíny. Každá z národností měla své politické strany a organizace. Nejsilnější politickou stranou byla agrární strana, dále to byla strana sociálně demokratická, národně socialistická, národně demokratická, lidová, Hlinkova slovenská ľudová strana a strana komunistická.

Vznik českého fašismu souvisel hlavně s Mussoliniho uchopením moci v Itálii v říjnu 1922 a šířením italského fašismu po Evropě, v Československu se začal rozmáhat především po atentátu na Aloise Rašína v lednu 1923. Začalo se ozývat volání po vládě „tvrdé ruky“. Kvůli atentátu na Rašína byl vydán zákon na ochranu republiky (1923), který mimo jiné více chránil státní symboly a politiky. Obdiv k Mussolinimu se šířil, např. hlinkovci navázali styky s italskými fašisty. Byli ovšem v kontaktu také s nacisty v Německu.

Český fašismus byl zpočátku živen především protiněmeckým nacionalismem, zaměřen byl ale i proti ostatním cizincům. Vedl nenávistnou kampaň proti socialistům a Židům. Od roku 1922 vzniklo několik ultrapravicových skupin, které se později spojily v jednu fašistickou stranu. Bylo to spojení Národně demokratické strany, Národní fronty a Národní ligy v tzv. Národní sjednocení. Předseda Národně demokratické strany Karel Kramář se k tomu vyslovil takto: „Snahy sjednotit v těžké chvíli národní síly nejsou naším privilegiem. Jsou základem zázračných úspěchů Hitlerových a Mussoliniho a jsou tím, co v obou hnutích nám může být sympatické.“. Hlavním heslem Národního sjednocení bylo „Nic než národ“. Předním členem byl i Ladislav Rašín, syn Aloise Rašína, který také vyslovoval během svého života podporu fašismu a který spolu s Karlem Hlaváčkem psal různá prohlášení proti kritikám fašismu (např. Masarykově kritice).

Ultrapravicová opozice se skládala z bývalých státoprávníků (národní demokraté) a příslušníků prvního odboje, kteří se stavěli proti republice, dále ze středních vrstev - rolníci, živnostníci, dělníci, část inteligence, radikální mládež, konzervativci, kteří byli proti komunistům a sociálním demokratům. Vzhlíželi k M. R. Štefánikovi jako k opravdovému vlastenci, který nepodlehl Židům ani marxistům, dovolávali se bojovníků za vlast, usilovali o vytvoření korporativního státu podle italského vzoru. Stavěli se proti parlamentní demokracii a za stavovský stát, ve kterém by oporou byly stavy zemědělský, dělnický, obchodnický, živnostenský a stav duševních pracovníků. Uznávali soukromé vlastnictví ve formě mzdy. Dále byli proti vykořisťování dělníků a zaměstnanců, třídnímu boji a třídní nenávisti. Prohlašovali se za lidové hnutí. Každý nový člen musel složit slib: „...Slibuji, že ve všem budu poslušen rozkazů Vůdce a že budu mlčenliv, když mlčenlivost bude nařízena...“.

Roku 1925 vznikla Národní obec fašistická (NOF). Spolupracovala jak s italskými fašisty, tak s NSDAP, a to i přes protiněmecké nálady v organizaci. NSDAP jí doporučila více antisemitismu a nabídla jí i finanční pomoc pod podmínkou, že bude podporovat ukrajinské nacionalisty. Vůdce NOF, R. Gajda, podmínce vyhověl, což se nelíbilo části vedení

(pokračování na str. 04)

Gen. R. Gajda v časech své největší slávy jako velitel čs. legií na Sibiři...

krátce

ANTIFAŠISTICKÁ SPORTOVNÍ OSOBNOST MĚSÍCE

Antifašistickou sportovní osobností měsíce se tentokráte stává mladík z města Salem v USA, jenž se po aktivistovi Národní Aliance Robertu Freemanovi ohnal baseballovou pálkou. Robert Freeman rozdával s dalšími členy Národní Aliance letáky, když kolem v autě se svými rodiči projížděl onen mladý muž a zastavil, aby se členů NA na něco zeptal. Konverzace však skončila v okamžiku, kdy členové NA začali hailovat a mladík se rozhodl, že je čas zahrát si baseball. Neneštěstí minul. Přejeme více štěstí do budoucna! ●

KULKA PRO FAŠOUNA

Člen Národní Aliance Christopher Duane Clark byl na ulici v městě Glendale v USA 27. ledna postřelen do krku. Podle jeho vyjádření na něho z auta pokřikovali urážky čtyři mexičtí gangsteři, kteří se později vrátili a střelili ho. Podle policie útočníci v Clarkovi poznali rasistu z v minulosti proběhlých hádek. V Národní Alianci zavládl chaos, když střelbu začali označovat jako "zločin z nenávisti proti bílým." Clark sám přitom čelí obvinění kvůli incidentu, kdy spolu s dalším členem NA v dubnu 2001 zaútočili na dva černochy, aby opustili činžovní dům, který spoluobývají. ●

z časopisu Barricada
přeložil AP (AS55)

NEONACISTÉ V SRBSKU

Neonacisté se pokoušejí ovládnout ulice i v Srbsku. Místní anarchisté poukazují na nárůst fašistických aktivit již delší dobu, oficiální média vykreslují fašistickou hrozbu jako neopodstatněnou. Že se ale jedná o hrozbu reálnou, ukazují dva případy z července. Zároveň tyto dva případy nejlépe ukazují, jak se s neonacisty vypořádat.

Ve městě Sabac, kde před nedávnem vznikla anarchosyndikalistická buňka, napadl neonacista bezdůvodně dva anarchisty. Ti mu odpověděli tím, že ho svrhli z mostu. Neonacista je po útoku pravděpodobně v ohrožení života. V Novim Sadu zas fašistická skupina Obraz oblepila celé město svojí propagandou. Dva anarchisté, kteří plakáty strhávali, byli zaskočeni třemi fašisty a po verbální půtce došlo k boji, v němž jeden fašista utrpěl zlomeninu ruky a úraz hlavy, zatímco jeho Kameraten hrdině „zkrátili frontu“ a utekli, dokonce i sanitku museli přivolat anarchisté. ●

zdroj: www.ainfos.ca (překlad KNL)

POHŘEBIŠTĚ PRO VOJÁKY WEHRMACHTU MÁ BÝT DOKONČENO V ROCE 2003

Vzrušené debaty kolem úmyslu zřídit na bývalém evangelickém hřbitově v Praze ve Strašnicích pohřebiště pro vojáky Wehrmachtu

(pokračování na str. 04)

(dokončení ze str. 03)

padlé na českém území během druhé světové války, které se ozývaly před rokem, prozatím utichly. Ze záměru ale nesešlo, příprava je v plném proudu.

Záměr Lidového spolku péče o německé válečné hroby se sídlem v Kasselu, o němž se hovoří asi dva roky, od začátku provází ostrá kritika. Proti se zprvu stavěla i radnice Prahy 10. Tři a půl až čtyři tisíce hrobů německých mužů totiž bude naproti strašnického hřbitova, kde se nachází symbolické pohřebiště obětí fašismu a poblíž lokality Hagibor, známého shromaždiště Židů, kteří odtut putovali do koncentračních táborů. „Už jsme se s tím vyrovnali. Chápeme to jako akt smíření," reagoval starosta desáté části Karel Výrut, jak se obec staví k projektu.

Všichni zastánci projektu stavění hřbitova vojáků Wehrmachtu by měli povinně vycestovat do Německa či Rakouska a shlédnout tam putovní výstavu Zločiny Wehrmachtu 1941-1944. Pokud by jim nestačili přesvědčivé důkazy (fotografie, dopisy vojáků, dokumentace o vraždění tzv. podlidí Wehrmachtem za války nebo písemné rozkazy) doporučujeme absolvovat rozhovory s obětmi nacistické zvůle a také s německými antifašisty, kteří se pokaždé snaží zabránit rojení neonacistů na místech, kde je tato výstava otevřena, neonacisté se totiž nemohou smířit s tím, že výstava „vytahuje na světlo zločiny této „pravidelné armády" Třetí říše.

Připomínat bychom si měli lidi, kteří se neváhali postavit barbarskému nacistickému režimu a ne ty, kteří s hákovým křížem místo mozku praktikovali plány na konečné vítězství árijské rasy. Nechápeme, v čem je logika takového smíření, a to z výše uvedeného důvodu i s důvodu, že tento hřbitov se pravděpodobně stane poutním místem neonacistů. My, čeští antifašisté jsme dávno usmíření a v našem boji jednotni s německými a rakouskými antifašisty, pracujícími a studenty, kteří nehodlají tolerovat snahy o navrácení hrůz nacismu a „vykopávání kostlivců". Inspirujme se jejich odporem a nemlčme! Více informací o zločinných praktikách Wehrmachtu najdete na internetové adrese: http://www.verbrechen-der-wehrmacht.de ●

Jan Kenský a Peter Edelweis

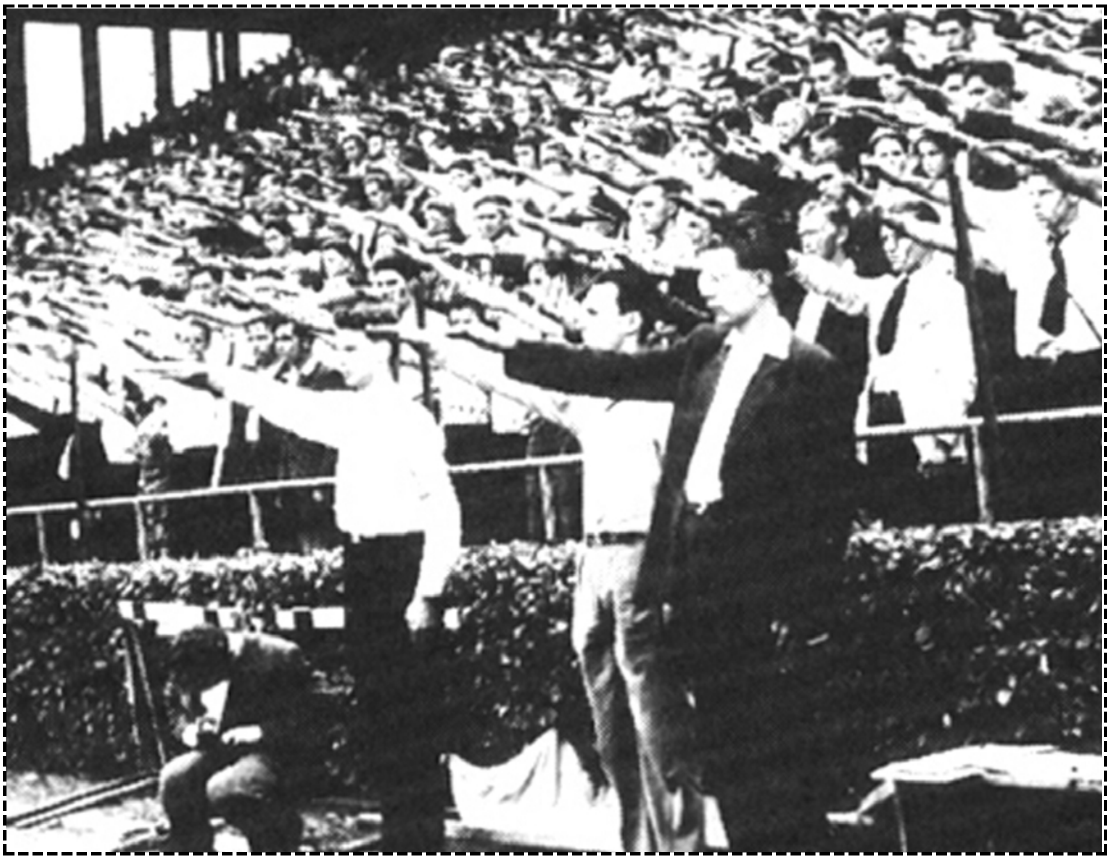
Jednotky Wehrmachtu při „práci"...

(dokončení ze str. 03)

a hnutí se ocitlo v krizi. Ta vyústila v rozštěpení na frakce. Na krátký čas se Gajdova NOF spojila s pravicově populistickou stranou Jiřího Stříbrného Národní ligou, aby se Gajda i Stříbrný dostali do parlamentu, což se podařilo. Říšská stráž uveřejnila (1927) Gajdovu stať, tzv. Manifest gen. Gajdy, kerý se stal základem pro ideologii českého fašismu. Jeho cílem bylo nahrazení parlamentní demokracie stavovskou mocí. Gajda čerpal z Mussoliniho koncepce a jeho Charty práce.

NOF se snažila ovlivnit prezidentské volby (1927) a uspořádala na Havlíčkově náměstí shromáždění, které vyvrcholilo pochodem k pomníku F. Palackého, během něhož asi dva a půl tisíce fašistů provolávalo slávu K. Kramářovi a R. Gajdovi. Proti antifašistům, kteří se snažili průvodu zabránit, zasáhla policie.

V roce 1934 vznikla Národní fronta, která slučovala dohromady deset krajně pravicových organizací, mezi nimi např. NOF, Radikální národní demokracii, Národní tábor, Sdružení katolických zemědělců a Konzervativní stranu. Ve volbách 19. 5. 1935 získala šest mandátů v poslanecké sněmovně. V době ohrožení Německem, 1938, vedla agrární strana a katolická inteligence (J. Durych, J. Deml, R. Habřina) kampaň proti demokracii, fašizující organizace Národní kulturní rada v čele s Jaroslavem Durychem a Rudolfem Medkem se snažila o přezkoumání dosavadního pojetí našich dějin a jejich cílem bylo ustavení teokratického státu, který by byl totalitární podstaty a postupně se proměnil z republiky v království. Pravicovou inteligencí byla dále vytvořena antisemitistická, totalitní organizace Akce národní obnovy (ANO), jejímž představitelem byl bývalý rektor UK prof. Karel Domin.

V roce 1938 vznikla Strana národní jednoty (SNJ) v čele s Rudolfem Beranem (ve vysoké funkci byl i Gajda), která prosazovala autoritativní vládu, vyloučení Židů ze státního sektoru a jejich vystěhování. Téhož roku byla zakázána Komunistická strana.

V den obsazení Německem 15. 3. 1939 obsadily NOF, Vlajka a ANO parlament a utvořili Český národní výbor. O dva dny později se Gajda sešel s Háchou a oznámil mu vznik celoprotektorátní politické strany Národní souručenství, kam byli jmenováni někteří členové Českého národního výboru. Gajda rozpustil 30. 3. 1939 NOF, která se, již bez něho, obnovila 22. 9. 1940.

V roce 1925 vznikla i Vlajka jako organizace radikálně pravicových nacionalisticky zaměřených studentů, jejichž ideálem byl filosof obdivující Mussoliniho, prof. František Mareš. V jejím programu byl obsažen český nacionalismus (obhajovali pravost rukopisů), rasismus, autoritativní stát, vláda „pevné ruky" a zpočátku odmítali kvůli národostním důvodům i německý nacismus, který byl pro ně také moc socialistický, měli sympatie spíše k Pilsudského Polsku. Vydávali štvavý časopis Vlajka, časopis novodobého národovectví. V polovině 30.let se změnil vztah k nacismu a na podzim 1938 se stala teroristickou organizací. Když vláda zakázala její činnost, začala se nazývat Mafií nového Československa. Terčem jejích pumových útoků byly židovské obchody, synagogy. Někteří představitelé byli poté zatčeni -např. Jan Rys-Rozsévač, Jindřich Thun-Hohenstein. Vlajka se věnovala ideálu češství i po okupaci, ovšem se souhlasem nacistů, tak usilovně, až to působilo nevěrohodně. Organizace se soustředila na udávání hlavně odbojářů, různé provokační akce a poskytování cenných informací Němcům. V roce 1942 se Vlajka stala pro nacisty pro svůj fanatismus velkou přítěží, trpělivost jim došla po dopisu Hitlerovi, kde si organizace stěžovala na její přehlížení protektorátní správou, a její činnost byla zakázána. Vůdce Rys-Rozsévač byl poslán do koncentračního tábora v Dachau, ostatní byli totálně nasazeni. Němci si ponechali jen určité sítě udavačů. Rys-Rozsévač nakonec skončil spolu s jinými fašistickými aktivisty na šibenici (27. 6. 1946).

Parlamentní volby 19. 5. 1935 rozhodovaly mezi dvěma politickými liniemi. Pravicové strany, spojené v Národním sjednocení (Národní demokracie, Národní fronta a Národní liga pod vedením K. Kramáře), požadovaly mj. zrušení československo-sovětské smlouvy a rozpuštění KSČ. Jejich hesla „Národní stát do všech důsledků" a „Nic než národ" prozrazoval silný nacionalismus. Volby ale byly pro fašistické strany velkým neúspěchem. Národní sjednocení získalo pouhých 5,57 % hlasů, NOF 2,03 % hlasů. Z českých stran měla nejvíce hlasů agrární, republikánská strana (14,29 %), dále Československá sociální demokracie (12,57 %), KSČ (10,3) a Strana lidová (7,48 %).

Téhož roku se prezident Masaryk vzdal svého úřadu a jako svého nástupce doporučil E. Beneše, ministra zahraničních věcí. Přesto, že se některé pravicové strany spojily, byl zvolen hned v prvním kole. Kramář, který také o kandidatuře uvažoval, se k volbě nedostavil. Ústy Radola Gajdy vyjádřila NOF, že nového prezidenta přijímá.

Jednou z největších stran v republice byla Sudetendeutsche Partei, v jejímž čele stál K. Henlein a která úzce spolupracovala s NSDAP. Ta ji finančně i politicky podporovala, což jí pomohlo ke značným volebním úspěchům a po sloučení s jinými německými stranami měla i nejvyšší počet míst v poslanecké sněmovně. Kramář se vyslovoval pro zákaz této strany, jako i proti německé rozpínavosti. Naopak k fašistické Itálii měl velké sympatie a vyjadřoval spolu s ostatními nesouhlas se sankcemi proti Itálii.

Celkově bylo Národní sjednocení dlouhodobě nejednotné a trpělo názorovými a mocenskými rozpory. Mezi členy panovala vzájemná nedůvěra.

(pokračování na str. 05)

(dokončení ze str. 04)

EKOFAŠISMUS V NĚMECKU

V Německu se fašismus velkou měrou opíral a využíval myšlenky o ochraně životního prostředí.

Ekologie jako vědní obor se zrodila právě v Německu. Prvním představitelem ekologického myšlení v moderním slova smyslu byl na počátku 19. století Ernst Moritz Arndt. Ten zasvětil život nejen svému fanatickému nacionalismu, ale i problému rolníků, který ho přiměl zajímat se i o zemi samotnou. Jeho ochranářství bylo silně spjato s xenofobním nacionalismem - vyjadřoval obavy o německou půdu a lid. Vyslovoval se proti míšení ras, proti Francouzům, Slovanům a Židům a požadoval zachování čistoty teutonské (německé) rasy.

Jeho žák, Wilhelm Heinrich Riehl, Arndtovy myšlenky ještě víc propracoval. Byl odpůrcem urbanizace, industrializace, oslavoval antisemitismus a nacionalismus.

Z těchto dvou představ vzniklo v druhé polovině 19. století hnutí völkisch. Jeho přívrženci hlásali návrat k půdě, přírodě a za poškozování přírodního prostředí vinili především racionalismus, kosmopolitismus a civilizaci. Usilovali o přeměnu společnosti na jinou, která vychází z jiného pojetí přírody, tj. pojetí přírody jako výchozí pro člověka.

Roku 1867 zavádí německý zoolog Ernst Haechel pojem ekologie a rozvíjí ji jako disciplínu. Formuluje sociálně-darwinskou filosofii, tzv. monismus, který obsahoval i völkisch sociální učení, vyzdvihoval nordickou rasu a vyslovoval se proti míšení ras. Haechel se vyznačoval vášnivými antisemitskými proslovy a byl to jeden z hlavních ideologů německého rasismu a nacionalismu. Založil také Německou monistickou ligu.

Biolog Raoul Francé (jeden ze zakládajících členů Monistické ligy) vypracoval tzv. zákony života, které měly určovat uspořádání společnosti.

Další z Haechelových žáků, Ludwig Woltmann, kladl důraz na spojení mezi neporušeností životního prostředí a rasovou „čistotou“. Přechod od agrární společnosti k průmyslové podle něj urychlil úpadek rasy.

Počátkem tohoto století vzniklo v Německu mládežnické hnutí Wandervögel, které se deklarovalo jako apolitické hnutí a spojovalo neoromantismus s mysticismem, antiracionalismem. Zdůrazňovalo návrat k přírodě, přičemž rozvíjelo myšlenky již uváděných teoretiků. Změnu podle nich mělo přinést sebezdokonalení jedince. Jako forma protestu to bylo ale značně neúčinné a naivní. Mnoho z nich později přešlo k nacistům. Hnutí bylo ovlivněno také esejí od Ludwiga Klagese „Člověk a Země“, která byla zveřejněna v roce 1913. Upozorňovala na mizení druhů v přírodě, narušování globálních ekosystémů, zanikání domorodých kultur a růst měst, způsobující odcizení člověka od přírody. Vyslovil se proti kapitalismu, křesťanství, turismu, ale i vybíjení velryb. Vyjádřil potřebu vzniku „ideologie pokroku“.

Ekologické myšlenky ovlivňovaly mnoho členů NSDAP (Nacionálně socialistická německá dělnická strana). Využívali myšlenky Arndta, Riehla, Haeckela aj. Člověk byl pro ně jen článkem přírody, proti níž je bezmocný, a proto se má vrátit ke kořenům přírody, aby spasil rasu. Vzpoura proti přírodě vede k úpadku lidstva. Autoritářství se projevuje i v požadavcích na mládež, která musí podle nacistů pochopit důležitost společné práce, jako práce celku, organismu, a podřídit jí své soukromé zájmy. Tuto myšlenku o plném nasazení člověka pro (německý) lid a vlast, na úkor vlastních plánů, zdůraznil i Hitler ve svém díle Mein Kampf. Tyto myšlenky sloužily jak k obhajobě totalitního způsobu jednání v říši, tak i v dobyvačném úsilí o získání území jako dalšího prostoru pro německý lid. O environmentální myšlenky se velmi zajímali a zasazovali např. Hienrich Himmler, Alfred Rosenberg a Walter Darré.

O nutnosti obnovení jednoty krve a půdy se vyslovil roku 1930 právě Darré, tento termín vyjadřuje spojení mezi rasou a půdou. To je podle něj vlastní jen germánským národům a chybí ostatním. Židy vlastně pokládal za národ potulný, neschopný jakéhokoliv vztahu k zemi. Ekologickým iniciativám pomáhal i jako ministr zemědělství.

Stejný přístup měl i Rudolf Hess, který dokonce sám jedl jen biodynamickou stravu a léčil se homeopatickými léky. Díky němu byly přijaty zákony o chráněných druzích organismů, ochranářství a zalesňování. Byly vytvořeny první přírodní rezervace v Evropě. V roce 1935 byl přijat zákon „o ochraně přírody“, který ochranu uzákoňoval. Proti těmto iniciativám se stavěl např. Goebbels, Borman a Heydrich, kteří tyto snahy považovali za snahy snílků a nebezpečných lidí.

Od roku 1941 nehrálo zelené křídlo prakticky žádnou roli, ale jeho myšlenky měly vliv i na pozdější politiku.

Díky nacistické interpretaci ekologie se zničení ostatních ras stalo nutností pro to, aby mohl německý člověk chránit přírodu a být s ní spjat, čemuž cizí rasy brání. Stala se zdůvodněním a podnětem k těm nejhorším zločinům. Spojení mysticismu a představ o „čistotě přírody“ umožnily prohloubit antisemitismus a uskutečnění nejhrůznějších zvěrstev jako byl např. holocaust.

Nebezpečí takovéto interpretace environmentalismu je ale stále aktuální. Není totiž sám o sobě politický, k naplnění jejího smyslu musí být spojen s nabídkou nějaké alternativy uspořádání lidské společnosti. Hrozí nebezpečí v případě, že je hlásán pouhý návrat k přírodě, kde se mocenská struktura legitimizuje jako přirozený společenský jev. Samotné ekologické myšlení se neohlíží na sociální a politické podmínky a může být v důsledku toho velice jednoduše využito.

FAŠISMUS V ITÁLII

Fašismus se zde zrodil po 1. světové válce, kdy Benito Mussolini (bývalý socialista) založil úderný sbor vysloužilých vojáků Fasci d´Italiani di Combattimento - Svaz italských spolubojovníků, který byl základem fašistické strany. Jeho představy o obnovení římského impéria, odstranění monarchie a senátu, vyvlastnění církevního majetku a nesouhlas s italskou zahraniční politikou byly pro mnoho lidí lákavé, hlavně pro vojenské vysloužilce a nespokojené vojáky. Především po říjnové revoluci 1917 v Rusku měli majetní lidé, drobní podnikatelé ale i rolníci a řemeslníci strach z možné sociální revoluce. Fašistické bojové svazy tzv. černé košile, které vznikly v roce 1919 často útočily na dělnické funkcionáře. Vliv fašistů rostl - v roce 1919 měli 17 000 členů a koncem roku 1921 již 248 000! Komunistická i socialistická strana vliv fašismu podcenily, spoléhajíc na jeho dočasnost.

V roce 1921 se fašisté dostali do parlamentu se ziskem 39 poslaneckých křesel. Téhož roku se konal fašistický sjezd, který vedl ke vzniku Národně fašistické strany. Fašisté se snažili o zachování přízně krále Viktora Emanuela III. a Vatikánu. Krvavě pak potlačili revoluční hnutí na mnoha místech a v srpnu 1922 generální stávku. 24. října 1922 pochodovalo v ulicích Neapole 40 000 fašistů, požadující změnu vlády. O dva dny později vyhlásil Mussolini mobilizaci fašistů. Jeho výrok „Náš program je prostý: chceme vládnout“ se stal mottem. Známý pochod na Řím 28. 10. 1922 znamenal převzetí moci Mussolinim. Komunistická strana byla nucena přejít do ilegality, mnoho jejích členů bylo zabito nebo se muselo skrývat. Kromě obvyklé vlády existovala i fašistická dobrovolná Milice pro národní bezpečnost. Po uchopení moci fašisty se oficiální doktrínou stala propagace války, která měla vést k vytvoření Velké Itálie. Mussolini používal demagogické řeči o nadřazenosti Italského národa nad ostatními národy a o své snaze získat území pro Italy. Italský fašismus navázal na myšlenky Niccolo Machiavelliho např. v názoru, že uchopení moci musí být doprovázeno strachem z panovníka a vyhubením nepřátel. Vliv měl ale i italský filosof Giovanni B. Vico, Mussoliniho současník Giovanni Gentile (voluntarismus) nebo A. Oriani (proti socialismu, demokratismu, liberalismu), Vilfredo Pareto (zakladatel koloběhu elit ovládajících masy), A. Rocco (fašistický ministr spravedlnosti, proti demokratickému pojetí státu). Hlavním tvůrcem je však Mussolini sám, který se hlásil k nietzscheovskému pojetí „Lebe gefähr-lich“ (gefährlich znamená v něm. nebezpečný) a vyzdvihoval důležitost akce ve fašistické ideologii, oproti strnulosti a lpění na zásadách.

(pokračování na str. 06)

Setkání dvou diktátorů (Benita Mussoliniho s Adolfem Hitlerem) na Brenneru

PŘÁNÍ OTCEM MYŠLENKY

Neonacisté mají ve zvyku tvrdit o sobě, že jsou féroví, nikdy neutočí bez důvodů a v přesile a bojují proti kriminalitě. O tom, že to není vůbec pravda nás opět přesvědčuje nedávný incident. Tři neznámí lupiči napadli v Zítkových sadech v Praze postupně dva lidi. Policejní mluvčí Iva Knolová uvedla, že prvnímu odcizili skateboard za pět a půl tisíce korun a fyzicky jej napadli. *„Poté se vrhli na šestnáctiletého mladíka. Dva jej drželi za oděv a ruku, zatímco mu třetí neznámý útočník vytrhl z podpaží skateboard v hodnotě pěti tisíc korun,“* uvedla mluvčí Knolová a dodala, že poté se útočníci přidali ke skupině asi devíti lidí, s nimiž přišli. Podle oblečení a účesů policisté usuzují, že šlo o stoupence hnutí nazi-skinheads. Po pachatelích trestného činu loupeže, prý vehementně a s odhodláním policisté pátrají. ●

BDM - TVÁŘ NACISTICKÉHO ÚTLAKU ŽEN

BDM (Bund Deutscher Madel/Svaz Německých dívek/) organizoval v rámci nacistického Německa dívčí část Hitlerovy mládeže.Tento spolek, který na začátku války čítal jeden a půl milionu dívek, nám dnes ukazuje, jaký byl pohled nacismu na ženy a jakou roli měli hrát v budoucím systému. Sexistický, samčí, ryze mužský odraz NSDAP nám ukazuje tento spolek jasně a nezakrýjí to ani argumentace současných mladých nacistů, kteří mluví o rovnoprávnosti pohlaví atd.

Hned na začátku je třeba říci, že účast žen v NSDAP byla pramalá ba i nicotná. Celé roky neměla strana jedinou členku.V pozdějším čase, jestliže měla strana členku, hrála roli právě v rámci BDM či podobných pomocných spolcích, ale nikdy se nezapojila do závažnějších úkolů. Ženy měly hrát ve straně jen pomocnou roli, stejně jako v celé společnosti, jak stále opakoval samotný Hitler.

V BDM byly dívky rozděleny na mladé dívky (10-14 let), dívky(14-17) a ve věku 17-21 let mohly dívky vstupovat do ženské organizace s názvem Víra a Krása (Glaube und Schonheit). Ve všech těchto spolcích se dívky vychovávaly k potřebám režimu a to k mateřství, sportu, sociální péči, zdravotnictví a samozřejmě ideologii nacionálního socialismu.Tyto závazky a úkoly měla žena vést v nacistické společnosti. Zakladním rysem BDM však byla především výchova k mateřství, které bylo fanaticky uctíváno Hitlerem, který sám prohlašoval, že “muži je souzeno válčit a řídit vládu, zatímco povinností ženy je rodit, aby zajistila národu pokračování rasy, a pomáhat muži v jeho úkolech“. Konečným úkolem tedy mělo být, aby žena, která vycházela z BDM byla pevná a vytvořená k obrazu nacionálního socialismu, tedy schopná plnit stále rostoucí kolektivní potřeby od mateřství a sociální péče až v podstatě po všechny po-

(pokračování na str. 06)

(dokončení ze str. 05)
třebné práce, které již nemohli vykonávat muži, protože zrovna umírali ve válce. To však nebral nacistický režim jako standartní stav, nýbrž jako jen stav přechodný. Nacistický režim tak využíval starší ženy na tzv. dobrovolné práce, na které již chyběly muži, do průmyslu atd. Zajímavou záležitostí bylo odměňování žen - rodiček, které porodily hodně dětí a přispěli tak Německému národu a árijské rase k jeho záchraně.

Ženy v nacismu byli zneužívané, ponižované a bylo s nimi zacházeno jako s materiálem k uspokojování potřeb mužů a potřeb státu, kde měli být ženy zvlášť separovány od mužské populace ve všech formách. Minulost by měla být dnes všem ženám ponaučením a měly by se tedy rázně postavit neonacismu, fašismu a taky sexismu ve všech jeho formách a ukázat, jak si ony samotné představují své postavení ve společnosti. ●

Jan Kenský

HRANICE ČR OBKLÍČÍ KAMERY

Všechny hraniční přechody ČR budou kvůli listopadovému setkání představitelů NATO opatřeny speciálním kamerovým systémem, napojeným na elektronickou fotobanku rizikových osob. Databáze bude obsahovat tisíce nežádoucích, krajně podezřelých, popř. vůbec kriminálně závadných tváří. Speciální software pak každý obličej, který na hraničním přechodu zaznamená, porovná s databází a vstup do ČR poté buď doporučí, nebo odmítne. Podle odborníků neoklame centrální počítač ani to, když si dotyčný pozmění podobu či částečně zahalí tvář. *„Kamery umístit stihneme. Problém bude spíš v tom, že databáze, aby byla v listopadu efektivní, musí obsahovat především osoby ze zahraničí,"* sdělil deníku Právo zdroj, obeznámený s průběhem příprav. Jednání se zahraničními partnery se nyní točí právě kolem otázky, jak obsažné databáze mohou ČR poskytnout. Zda např. lze Česku nabídnout i fotografie lidí, kteří nebyli trestně stíháni ani odsouzeni, ačkoliv mohou z bezpečnostního hlediska spadat do kategorie rizikových osob. Projekt je finančně velmi náročný - pohybuje se v řádu mnoha desítek miliónů korun. Zkušební provoz kamerového systému už nicméně na některých hraničních přechodech v současnosti běží. Toť zpráva z novin. A co na to svoboda pohybu osob? ●

(dokončení ze str. 05)
Za vlády Mussoliniho byly všechny demokratické instituce v Itálii zrušeny, stávky prohlášeny za nezákonné. Nejvyšším cílem byl „nadtřídní stát", byla popírána rovnost mezi lidmi -společnost se podle Mussoliniho dělila na vůdce s absolutní mocí, elity s určitými schopnostmi a masy lidí, která potřebuje vést. Teror chápal jako „sociální hygienu, národní obranu".

Hlavním kultem byl kult národa, rasismus ani antisemitismus nebyly původně v této ideologii obsaženy. To se stalo až zavedením rasových zákonů podle německého vzoru, které odstartovalo pronásledování Židů, kteří byli dáváni do protikladu s „čistou italskou rasou".

Itálie podepsala s Německem tzv. Říjnové protokoly, které zajišťovaly vzájemnou činnost na Balkáně, pomoc Frankovi ve Španělsku a zároveň nezasahování do záležitostí Španělska. Odtud se vytvořila OSA Berlín - Řím, ke které se později přidalo i Tokio. Podepsaly spolu i Pakt proti kominterně a tzv. Ocelový pakt o vojenské, hospodářské a politické pomoci v případě, že by se jedna ze zemí ocitla ve válečném stavu. Tento pakt se časem rozšířil i na Japonsko. Během druhé světové války stál italský fašismus věrně po boku německému. Itálie, ač vojensky nepřipravena, vstoupila 10. 6. 1940 do války. Po řadě porážek, které utrpěla hlavně v severní a východní Africe, byl Mussolini sesazen Velkou fašistickou radou a ve funkci ho nahradil generál Pietro Badoglio. Král Viktor Emanuel III. zatím uzavřel příměří se spojenci a vyhlásil Německu válku. Mussolini, kterého zachránili němečtí parašutisté, vyhlásil ve městě na severu Itálie, obsazeném Němci, sociální republiku. Spolu s ostatními fašistickými funkcionáři byl pověšen a vystaven na jednom z milánských náměstí. Mussolini vždy usiloval o korporativní stát s vůdčí autoritou diktátora, který měl neomezenou moc. Ctil národ a tím ospravedlňoval militantní nacionalismus. Násilí považoval za dobro, válku za nutnost, což prozrazuje i jeho výrok z roku 1934 „Čím je mateřství ženě, tím je muži válka".

NEONACISTICKÉ ORGANIZACE V ČR V SOUČASNOSTI

NÁRODNÍ ODPOR PRAHA

Skupina ultrapravicových aktivistů, seskupených okolo svého „vůdce" Filipa Vávry. Původně mělo jít o politickou stranu, bylo to ale jako nerealistické zavrhnuto. Jejich ideologií je tzv. evropský nacionalismus, který je zástěrkou pro boj za „bílou rasu". Tato organizace vznikla v roce 1998, pořádala různé veřejné akce, např. demonstraci proti vysílání rádia Svobodná Evropa do Íránu a Íráku, pochod Prahou 28. 10. 98 nebo setkání k uctění památky „poslední oběti" druhé světové války Rudolfa Hesse. Udržuje styky s neonacisty na mezinárodní úrovni, hlavně v Německu (německá nacionální strana NPD a její mládežnická organizace Junge Nationalen), Maďarsku a Velké Británii.

BLOOD AND HONOUR

Mezinárodní organizace, založená anglickým neonacistou Ianem Stuartem, přičemž název je převzat z hesla SS „krev a čest". V České republice vznikla roku 1996 a orientuje se na pořádání srazů a koncertů, distribuci nášivek, hudebních materiálů a časopisů (např. Phoenix). Několikrát napadla demonstrace antifašistů. Její náplní je militantní neonacismus a rasismus.

NÁRODNÍ ALIANCE

Zaregistrované občanské sdružení, úzce vázáno na nazi-skinheadské hnutí. Soustředí se na boj proti nejrůznějším menšinám, imigrantům, prostituci, ekonomické globalizaci, germanizaci pohraničí aj., výměnou za vládu tvrdé ruky a „stavovskou demokracii". Vzniklo v roce 1997 a komunikuje jak s Národním odporem, tak Vlastenecknou frontou. Organizuje ale hlavně své demonstrace, např. proti válce v Jugoslávii a za svobodu slova (pro fašisty). Od roku 1999 vydávalo časopis „novodobého národovectví" Vlajka, který prokazatelně navazoval na fašistický tisk, vydávaný za protektorátu, a byl plný antisemitských, homofobních, rasistických výroků. Nakonec bylo vydávání časopisu zakázáno. Nejznámějším členem je „zemský vedoucí" Vladimír Skoupý.

VLASTENECKÁ FRONTA

Také registrované občanské sdružení, které se hlásí k silnému nacionalismu, ke svým předchůdcům, jako je generál Gajda, K. Kramář, A. Rašín. Nevyhýbá se zpochybňování holocaustu, i když se veřejně snaží distancovat od otevřených neonacistů a chce vystupovat jako rozumější a uvědomělejší síla. Jakýmsi tiskovým mluvčím je právník s velikými ambicemi, Jan Skácel. Sdružení vzniklo v Brně 1993 a jejím předsedou je Miroslav Knapovský. Snaží se proniknout do politiky - staví své kandidáty do voleb do místních zastupitelstev za národní demokracii. Také organizuje řadu demonstrací např. proti válce v Jugoslávii a proti NATO. Vydává řadu tiskovin - časopis Hlas národní mládeže, Obrana národa, Národní jednota a Národní noviny.

REPUBLIKÁNSKÁ MLÁDĚŽ

Vznikla jako mládežnická organizace SPR-RSČ (Strana pro republiku - Republikánská strana Československa) v roce 1998 okolo týdeníku Republika. Po volbách 1998, pro SPR-RSČ neúspěšných, se narozdíl od své vůdčí strany aktivizovala a uskutečňovala to, co republikáni požadovali ve svém časopise. Zorganizovala petici „proti drogám", ve které požadovala trest smrti pro dealery (což může být přes svou nebezpečnost pro mnoho nespokojených lidí přitažlivé - je to jeden z příkladů jednoduchých řešení, která pravice tak ráda a mnohdy s úspěchem používá). Kontaktuje se nejen s českými neonacisty, ale i s francouzskou mládežnickou organizací strany Le Pena Front National. Nejznámějším členem je Tomáš Kebza, který má pro své antisemitské a rasistické texty zakázáno publikovat.

NÁRODNÍ FRONT CASTISTŮ

Zaregistrované občanské sdružení, které vzniklo 10. 10. 1994, je v současnosti spíše pasivní. Propaguje mravní, konzervativní styl života, pod rouškou vlastenectví se skrývá, jako u jiných, nacionalismus, je silně fašizující. Vydávali časopis Národní boj. Poslední viditelnou akcí bylo vydání a šíření letáku o válce v Jugoslávii.

Toto samozřejmě není celý výčet organizací, existují ještě zatím nevýznamné skupinky neonacistů okolo různých časopisů apod., ale výše jmenované vykazují největší aktivitu a některé se dokonce snaží zaregistrovat politickou stranu, např. Národní aliance.

Činnost neonacistů a neofašistů se v poslední době změnila. Snaží se distancovat od nazi-skinheadské subkultury a působit jako solidní politická síla, což se jim sice mnohdy nedaří, není to ale důvod k tomu, abychom podceňovali jejich další možné působení a vliv. Vzpomeňme si např. na Itálii, kde byla fašistická ideologie brána jako něco přechodného a nevýznamného. Stále víc zklamaných lidí se může začít uchylovat k těmto hrůzným názorům, se vzrůstající nezaměstnaností bude sílit potřeba na někoho krizi svést, potřeba vlády „pevné ruky" atd. Se zánikem šancí jedince a vzrůstající frustrací se dají oklamat „různými řešeními" i jinak „rozumně" myslící lidé, jak nám i minulost ukázala. Již v dnešní době má většina lidí sklony svalovat své neúspěchy ať v práci či v soukromém životě na „Cikány, Ukrajince, různé přistěhovalce a cizince", volají po tvrdém trestání při porušování zákonů, represi vůči každému a všemu odlišnému (např. různá „protidrogová" opatření), a neuvědomují si, že tyto řeči o pořádku, čistotě a řádu jsou sice velmi líbivá, ale o to nebezpečnější ve své zdánlivé jednoduchosti a logičnosti. ●

čerpáno z:
Janet Biehlová / Peter Staudenmaier, EKOFAŠISMUS, Poučení z německé zkušenosti, nakl. Votobia, Olomouc 1999
Tomáš Pasák, ČESKÝ FAŠISMUS 1922-1945 A KOLABORACE 1939-1945, Práh, Praha, 1999
Hans Maier, POLITICKÁ NÁBOŽENSTVÍ, Totalitární režimy a křesťanství, vyd. CDK, Brno 1999
Časopis A-KONTRA, 5. číslo 1999
Ernst Nolte, FAŠISMUS VE SVÉ EPOŠE, nakl. Argo, Praha 1998
Malá Československá encyklopedie, kolektiv autorů Encyklopedického institutu Československé akademie věd, nakl. ACADEMIA, Praha 1985
Miroslav Gregorovič, KAPITOLY ČESKÉHO FAŠISMU, Praha 1994

Petr Edelweis

RADIKÁLNÍ PROJEV SOLIDARITY MEZI PRACUJÍCÍMI

V polském Štětíně již delší dobu stávkovali zaměstnanci místních loděnic. Včera, 7. srpna pak protesty prozatím vyvrcholily militantní solidární akcí s několika sty převážně zaměstnankyněmi textilní továrny Odra, které již několik měsíců nedostávají mzdu. Ženy již delší dobu rovněž stávkují a odmítají pracovat po dobu delší než 6 hodin denně. Pochod vyvrcholil napadením ředitele textilní továrny.

Průvod dokařů došel k továrně, kde je nejprve přivítali zaměstnanci textilky. Dokaři pak kolektivně zamířili do kanceláře ředitele Henryka Walusie se skandováním „Už si jdeme pro zloděje!“ a vrazili dovnitř. Podle mínění některých novinářů ředitel celý incident vyprovokoval tím, že stávkující hrubými výrazy vykázal ze své kanceláře. Dokaři pak na něj fyzicky zaútočili. Strhli z něj sako a košili, vyvezli ho před budovu na trakaři a házeli po něm vajíčka, což je starý polský lidový zvyk, spojený se zbavováním se pánů a šéfů. Ředitele pak bili pěstmi a kopali do něj. Walusiovi se nakonec podařilo utéci a ukrýt se v areálu továrny. Neuniformovaní policisté celou akci sledovali zpovzdálí a jak uvádí policejní mluvčí, neodvážili se zasáhnout proto, „aby nerozzuřili demonstranty“.

8. srpna 2002 pak ministr vnitra odvolal zástupce velitele štětínské policie a prohlásil, že policisté, kteří nezabránili „lynči“ budou trestně stíháni. Dosud bylo zatčeno celkem pět dokařů, kteří se policii k ničemu nepřiznali, ale čtyři z nich byli vzati do vazby. Protestní výbor štětínské loděnice radikalismus dokařů nepodpořil a jeho sekretář Marek Sosinski na tiskové konferenci oficiálně vyjádřil lítost nad „výtržností“.

Odpoledne prokuratura proti dvěma dokařům vznesla obvinění ze spoluúčasti na napadení, za což jim hrozí až tři roky vězení.

„Dělnická iniciativa“ polské Anarchistické Federace ve Štětíně dlouho upozorňovala na to, že štětínští dokaři chápou svůj boj příliš izolovaně a neprojevují solidaritu s ostatními pracujícími v nouzi. Podle jejich slovo tato akce mění situaci a možná i dokazuje, že jejich slova padla na úrodnou půdu. Polská média všeobecně používají silná slova jako „lynč“ a „banditismus“, ale situace v žádném případě nebyla tak dramatická. Když ale šéfové nereagovali na nic - stížnosti, protesty a stávku - čemu se pak diví? ●

zdroj: http://fsa.anarchismus.org (Jindřich Lacina)

Dokaři míří k textilce — *Konflikt začíná - ředitel se marně brání* — *Ředitel se snaží uprchnout* — *Dokaři vlečou ředitele na dvůr*

CHLÉB, HRY A SVĚTOVÝ POHÁR PRACUJÍCÍCH

Tentokrát o Světovém poháru z jiné perspektivy. O tom, že fotbalové mistrovství světa na sebe poutalo pozornost celého světa, není sporu - věděli jsme o tom dnes a denně díky palcovým titulkům v novinách a dlouhým hodinám přenosů z Koreji a Japonska, které nabízela televize. Toho, že podobné (nejen) sportovní události jsou používány jako nástroj odvedení pozornosti v duchu osvědčené formulky „chléb a hry“, si už však povšimne jen málokdo. Terry Bell z internetového zpravodaje Labour News Network to udělal - zjevně veden snahou, aby se díky fotbalovému, mediálnímu a v neposlední řadě obchodnímu cirkusu nezapomnělo na každodenní realitu obyčejných lidí v Jižní Koreji, která je natolik tristní, že by se neměla opomenout. A to ani kvůli „hrám“ ze známého receptu na odvedení pozornosti veřejnosti.

Téměř před dvěma tisíci lety předepsal vládcům římský satirik a básník Juvenal chléb a hry jako dvojitý lék na nespokojenost lidu. Bez chleba, který je uchrání hladu a zoufalství, a bez zábavy, která rozptýlí jejich pozornost, by masy mohly vyjádřit nespokojenost se svým údělem a se svými vládci - a povstat. Takový byl Juvenalův recept na sociální kontrolu. A s různou mírou dočasného úspěchu je používán v různých částech světa dodnes. Nicméně celkově tento recept selhal - ani s jeho použitím se nepodařilo zastavit ten proud v lidských dějinách, který usiluje o rovné příležitosti a svazek demokratických svobod. Fakt, že tento recept selhal, je dosvědčován skutečností, že principy jako je svoboda vyznání a sdružování jsou nyní akceptovány (přinejmenším jako principy) v podobě mezinárodních norem. Na světě je však mnoho oblastí, v nichž jsou tato pravidla porušována, oblastí, kde se agitace, která je prosazuje a naplňuje, považuje za nebezpečnou podvratnou činnost. Ve světle reflektorů mezinárodních médií však není těm, kdo tato pravidla porušují, nijak příjemně. Avšak pozornost médií může být, stejně jako pozornost mas, odvrácena jinam - za použití starého receptu, her.

Vezměte si fotbalový Světový pohár - je to výtečný příklad. Díky Světovému poháru, který je nade vší pochybnost největším cirkusem (v klasickém smyslu) na zemi, byla pozornost zaměřena na Jižní Koreu. Ona pozornost však byla zaměřena na cirkus samotný - a potom snad také na malebnou korejskou krajinu. Otázky lidských práv a zejména odborových práv se vytratily za pozlátkem a leskem, který je téměř jedinou věcí, na kterou se média zaměřují. Tato témata však z stávají realitou - realitou, kterou rozpoznaly milióny odborářů po celém světě. Právě proto dnes organizace jako Mezinárodní federace kovodělníků, Internacionála veřejných služeb a Cosatu v Jižní Africe podporují kampaň nazvanou „Náš tým na Světovém poháru nehraje". Kapitán „týmu" hlavního odborového svazu v Jižní Koreji Dan Byung-ho, prezident Korejského kongresu odborů (KCTU) sedí ve skutečnosti ve vězení, spolu s dalšími 29 předními lokálními hráči. Mezi nimi je například Kim Jae-ghil, prezident Korejských odborů železničářů, který hraje za barvy Federace korejských odborů (FKTU), či Kim Il - seup, člen KCTU a pracující z továrny Daewoo Motors. Jsou mezi přinejmenším sedmi sty odboráři, kteří byli drženi ve vazbě po různou dobu od roku 1998, kdy se moci chopil prezident Kim Dae-jung, nositel Nobelovy ceny. Jen loni bylo zadrženo na dvě stě odborářů. „Mužstvo" korejských odborářů je místo na trávníku za mřížemi. A co „náhradní tým"? Čtyřicetičlenné „náhradní mužstvo" je v těchto dnech na útěku, s policií v patách. Čím se odboráři provinili? Vzali vážně mezinárodní normy a snažili se je aplikovat, co se týče práv pracujících. Tým místních odborářů přitom měl v posledních měsících těžké podmínky. Globální ekonomický pokles ovlivnil i korejskou ekonomiku a vyústil v masové rozpočtové škrty. Následkem byla bída v pracujících vrstvách společnosti, jejichž podmínky byly už i tak považovány za jedny z nejdrsnějších v průmyslovém světě. Nízké mzdy, dlouhá pracovní doba a šestidenní pracovní týden jsou normou v zemi s extrémně restriktivním pracovním právem, kde je právo na stávku drasticky okleštěno. Ale tváří v tvář současným útokům na již dnes těžké podmínky se dělníci organizují na bezprecedentní úrovni. To vyústilo ve vzestup průmyslových akcí v tomto roce. Následkem byla rázná protiopatření. Navzdory protestům Mezinárodní organizace práce (International Labour Organisation, ILO) a institucí jako Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (Organisation for Economic Co-operation and Development, OECD) je většině korejských státních zaměstnanců stále upíráno právo organizovat se. Avšak státní zaměstnanci, povzbuzeni vysokým stupněm mezinárodní podpory, se o to začátkem letošního roku pokusili, když uvedli v chod Korejské odbory vládních zaměstnanců. 23. března měli inaugurální konferenci, kterou navštívili mezinárodní hosté jako například Hans Engelberts, generální sekretář Internacionály veřejných služeb. Úřady se však zřejmě o přítomnost mezinárodních hostů příliš nezajímali. Proto sledoval Engelberts se zděšením, jak stovky příslušníků speciálních policejních jednotek s obušky v rukou zaútočily na auditorium. Delegáti byli údajně biti a 292 jich bylo zajištěno. Proto se "Den akcí" odborářů, den protestů proti tomu, že s pracujícími se v Jižní Koreji nehraje fér, uskuteční 27. června. To je totiž první den dvoudenní přestávky před finále fotbalového Světového poháru. Toto rozhodnutí je založeno na rozpoznání faktu, že pracující nechtějí přijít ani o potěšení z „her", protože jsou připraveni bojovat za svá práva, která jdou dál než jen k požadavku na „chleba". Více informací na: http://www.global-unions.org/korea2002.asp ●

Pavel Jasoň

KOREJSKÝ HRDINA DOSTAL V ITALSKÉM KLUBU PADÁKA

Kam vede nacionalismus, se přesvědčil korejský fotbalový reprezentant a útočník An Čunghwan. Zatahování nacionalismu do sportu je bohužel dnes velice moderní, ač není jediný důvod tak činit. Co se stalo?

Hrdina MS 2002 ve fotbale Korejské republiky si bude muset hledat nové angažmá, protože v italské Perugii končí. Šestadvacetiletý hráč svou brankou ve 26. minutě prodloužení pokořil Itálii a posunul svou zemi překvapivě do čtvrtfinále mistrovství světa. Anovi vyprší 30. června v klubu italské Serie A dvouletý kontrakt a zájem o korejského legionáře už není. Za své působení v Itálii vstřelil pouze pět branek a jen ve třinácti zápasech nastoupil v základní sestavě. „A dost! Tenhle gentleman už nikdy do Perugie nevkročí," běsnil majitel klubu Luciano Gaucci. Podle něj se An v úterním zápase vypjal jen proto, že šlo o Italy, kteří mu nedávali mnoho šancí se ukázat. *„Jsem nacionalista a domnívám se, že to byl nejen útok na italskou pýchu, ale hlavně na celou zemi, která mu před dvěma lety otevřela dveře,"* prohlásil Gucci v rozhovoru pro Gazzettu dello Sport. *„Nemám zájem na tom platit někoho, kdo zruinoval italský fotbal."* Klub se podle svého mluvčího údajně Korejce rozhodl propustit už před šampionátem. „Ať si jde zpátky do Koreje a tam pobírá těch svých sto lir měsíčně," citoval Gaucciho jízlivou radu deník Il Messaggero, zatímco v Koreji se připomíná, že toho v poslední době stihl národní hrdina opravdu hodně. Mj. se v době přípravy na MS také oženil, když si vzal Lee Hae-wonovou. Kromě nedávného přestupu do stavu manželského ale bude po MS muset uvažovat i o změně klubu. ●

MARTINA NAVRÁTILOVÁ TO NEVYCHYTALA ANEB Z USA JSEM ROZČAROVANÁ

Spojené státy jsou zemí, ve které záleží pouze na jediné věci - na penězích - a která potlačuje svobodu slova. Taková slova tvrdé kritiky na adresu USA pronesla v německém týdeníku Die Zeit Martina Navrátilová, tenisová legenda, která dominovala ženskému tenisu od sklonku sedmdesátých let po celá léta osmdesátá

(pokračování na str. 08)

(dokončení ze str. 07)

a která ve svých 18 letech uprchla z tehdejšího Československa, aby našla lepší zřízení - v USA.

„Nejabsurdnější částí mého útěku z nespravedlivého systému je to, že jsem vyměnila jeden systém, který potlačoval svobodný názor, za jiný," říká dnes pětačtyřicetiletá Navrátilová.

Devítinásobná wimbledonská šampiónka, držitelka 18 titulů z grandslamových singlů, která se stále objevuje ve čtyřhrách a která si zahrála i dvouhru na turnaji v anglickém Eastbourne, se v týdeníku pustila do neobvykle tvrdé kritiky Republikánské strany prezidenta George Bushe. „Republikáni ve Spojených státech manipulují veřejným míněním a zametají všechna kontroverzní témata pod koberec," uvedla Navrátilová.

Martina Navrátilová

„Je to tísnivé. Rozhodnutí jsou v Americe založena čistě na otázce ´kolik peněz z toho bude´, ne na otázce, nakolik tím ve výsledku bude trpět blaho lidí, morálka nebo životní prostředí," vysvětlila tenistka.

Navrátilová, která se otevřeně hlásí ke své homosexualitě, v Die Zeit rovněž prohlásila, že se aktivně účastní boje za práva gayů a lesbiček. ●

CHUMBAWAMBA KORPORACÍM: DEJ MNĚ PENÍZE, POUŽIJU JE PROTI TOBĚ!

Chumbawamba, britská kapela s anarchistickými názory, která před několika roky po letech působení v radikální politické DIY (Do It Yourself!; Udělej to sám!) scéně vstoupila do vod komerčního showbyznysu, spáchala svůj další kontroverzní kousek, když přijala několik desítek tisíc liber od automobilového koncernu - aby jimi poté zajistila činnost skupin bojujících proti globální nadvládě mocných koncernů. 70 tisíc liber, které Chumbawamba dostala od společnosti General Motors (GM) za to, že pro její reklamní účely poskytla svou píseň Pass It Along, tak nakonec dostala reformistická organizace Corp Watch a alternativní mediální kolektiv IndyMedia. To, že koncern GM nebyl zpraven o tom, že „jeho" peníze budou financovat organizace, které pracují na tom, jak GM a další koncerny zkrotit, nemusíme dodávat.

(pokračování na str. 09)

JANOV 2001: ZÁPALNÉ BOMBY PODSUNULA DEMONSTRANTŮM POLICIE

Přes devadesát zatčených a desítky brutálně zbitých - taková byla bilance noční razie ve škole Armando Diaze, kterou podnikla policie během represálií proti odpůrcům kapitalistické globalizace loni v Janově. Akci, která se setkala s ostrou kritikou ze strany lidskoprávních organizací, policie obhajovala tvrzením, že demonstranti v budově přechovávali zbraně. Nyní, rok po razii, se jeden z policistů přiznal, že Molotovovy koktejly do budovy přinesl on - na rozkaz nadřízeného. Zápalné lahve měly ospravedlnit razii, uvedl při výslechu před prokurátorem policista.

„Molotovovy koktejly jsem do školy Diaze přinesl já. Řídil jsem se rozkazem jednoho z mých nadřízených," vypověděl 25letý nejmenovaný policejní důstojník. Zápalné lahve tam byly umístěny, aby ospravedlnily razii ve škole, dodal. Oním nadřízeným má být Pietro Troiani z mobilní policejní jednotky z Říma, který je již vyšetřován poté, co jej jiný policisty obvinil, že s cílem ospravedlnit razii poskytoval lživé informace. Lidé, kteří byli ve škole zadrženi, trvají na tom, že se násilí během demonstrací nedopouštěli. Během razie bylo 24. července 2001 ve škole Armando Diaze zadrženo 93 lidí a 63 z nich bylo vážně zraněno. Podle jejich výpovědí byli policií biti do bezvědomí, bylo jim bráněno ve spánku, byli sexuálně obtěžováni a byla jim odpírána lékařská pomoc. Podle Amnesty International bylo během potlačování protestů proti summitu zemí G8 mučeno na 200 lidí. Organizace rovněž odsoudila způsob, jakým se k prošetřování policejního násilí staví italský stát, a zdůraznila, že mnoho incidentů, při nichž policisté porušili zákon, nelze popřít, protože řada z nich byla zdokumentována na videozáznamech.

Kvůli trestným činům spáchaným během protestů je vyšetřováno na 80 policistů, včetně toho, který zastřelil Carla Giullianiho. Žádný z nich však nebyl propuštěn ze služby. ●

podle The Independent/ La Repubblica

20. ČERVENCE 2002 - ROK PO JANOVĚ

JANOV, ITÁLIE - Desetitisíce lidí se v sobotu vydaly do ulic severoitalského Janova, aby si připomněly Carla Giulianiho, zavražděného italskou policií 20. července 2001. Carlo (23) byl zastřelen při násilných střetech mezi policií a demonstranty během protestů proti zasedání Skupiny sedmi nejbohatších zemí světa a Ruska (G8). Podle posledních odhadů se demonstrací účastnilo téměř sto tisíc lidí, což mnohokrát převýšilo jakákoli očekávání. Událost začala průvodem zhruba pěti set aktivistů, který začal přesně v 15:27, v čase, kdy byl před jedním rokem Carlo střelen policistou do hlavy. V tu samou chvíli k nebi vzlétly různobarevné balónky a dav zdravil Giulianiho rodiče a sestru. „Toto není pohřeb. Chceme oslavu života, právo na život a další práva, která jsou dnes ve světě i Itálii porušována," řekl Carlův otec na náměstí Alimonda, kde byl jeho syn zabit. Po celý den demonstranti proudili náměstím, pokládali květiny a vzkazy na provizorní oltář svého mučedníka. Vpodvečer se vydaly tisíce lidí pod rudými prapory a transparenty s nápisy jako: „Carlo je v našich srdcích, v našich žilách je hněv," na pochod městem. Den skončil slavnostmi a koncerty. Akce proběhla poklidně i přes drobnou potyčku s policií, která byla pro tuto příležitost posílena o 3000 mužů. Jen v pátek večer dvě stovky protestujících obsadily školu, kde byli před rokem mučeni účastníci protestů. V sobotu ráno bez incidentů školu opustili.

CO SE VLASTNĚ V JANOVĚ STALO?

Carla zastřelil mladý policista, poté co se pokusil na policejní automobil hodit hasící přístroj. Došlo k tomu během násilných srážek mezi policií a demonstranty proti zasedání G8, které si celkově vyžádaly dalších několik set zraněných a odkryly fašistické metody italské policie a neskrývané sympatie mnoha policistů k odkazu Mussoliniho. Nejhorší policejní násilí se odehrávalo nejen na ulici, ale i v policejních úřadovnách často vyzdobených Mussoliniho portréty. Janovské protesty byly se svou více než čtvrtmiliónovou účastí jedněmi z nejúspěšnějších v celé řadě antisummitů. Byly také nejlépe zakořeněné v samotném obyvatelstvu, které je v Itálii výrazně sociálně a i politicky angažované.

V důsledku vraždy jednoho z demonstrantů proběhla v celém tzv. antiglobalizačním hnutí ostrá diskuse, ukazující, že nejde o jednolité hnutí, ale slepenec tendencí, které existovaly nezávisle na něm již dávno předtím. Nejostřejší rozbroje se točí okolo užívání násilí při protestech. Zjednodušeně řečeno: na jedné straně tak stojí převážně autoritářské levicové (především bolševické) organizace usilující o ovládnutí hnutí. Ty požadují fyzickou eliminaci násilníků, i za použití násilí (!) či s pomocí policie, jak se už také několikrát stalo. Na této straně stojí i naprostá většina oficiálních skupin, včetně nejrůznějších nevládních organizací, reformistických odborových centrál, lidskoprávních aktivistů, demokratů, liberálů a zelených.

Druhý tábor, do něhož se řadí i mnoho anarchistů, byť zákonitě ne všichni, se snaží obhájit legitimitu užití násilí při protestech, především z důvodů sebeobrany, do níž řadí i úmysl překazit konání nejrůznějších zločinných setkání vládnoucích elit. Nezanedbatelný je i vliv násilí na samotnou diskusi o problémech současného kapitalistického řádu v médiích. Jejich argument je jednoduchý: bez násilných projevů by se nejen nevědělo, že k nějakým protestům dochází, ale ani by se nevědělo, že se nějaká zasedání konají. Příkladem může být i dvacetitisícová demonstrace pořádaná anarchisty proti zasedání Světového ekonomického fóra v New Yorku na začátku letošního roku. Světová média se s poklidnou demonstrací, byť anarchistickou, vypořádala po svém. Mlčela. Obdobnou situaci jsme zažili i my v Praze 23. září 2000, kdy o několikatisícové revolučně antifašistické - anarchistické demonstraci psaly noviny na pár řádcích např. „nuda" či „anarchisté se nepředvedli", a o jejím smyslu nepadlo ani slovo.

Tento spor pravděpodobně povede ke krystalizaci celého protestního hnutí. Řada reformních uskupení již odmítá účast na masových demonstracích a snaží se stavět do světla přijatelných partnerů vládnoucích elit, či spořádané opozice netoužící po konfrontaci. Realitou je také přitvrzení reakce ze strany vlád. S odkazem na vybájenou válku proti terorismu opět pokročily v špiclování vlastních občanů a omezování práv lidí na shromažďování, sdružování a svobodné šíření informací. Další obranou je trend izolace nejrůznějších prestižních sjezdů v odlehlých, těžko přístupných a lehce bránitelných lokalitách.

Boom masových protestních akcí možná ještě nějakou dobu bude doznívat, ale vyvozovat závěry je třeba již nyní. Nejdůležitějším postřehem je, že ačkoli se akcí účastní desetitisíce až statisíce lidí, stále nejde o onu špičku ledovce rozsáhlého lidového vření, které jediné má možnosti provést skutečnou sociální transformaci k onomu „jinému, lepšímu světu" sociální rovnosti a svobody. Teprve pokud toto uznáme a budeme se intenzivně věnovat dalšímu šíření ducha vzpoury v našich lokálních komunitách, ve školách a na pracovištích, dojde jednou k tomu, že nepokoje přerostou do skutečného revolučního povstání.

NEJLEPŠÍ SPONTÁNNÍ REVOLUCÍ JE TOTIŽ TA NEJLÉPE PŘIPRAVENÁ. ●

převzato ze serveru FSA

ŠPANĚLSKO V SEVŘENÍ GENERÁLNÍ STÁVKY

Jednodenní generální stávka zavřela 20. června 2002 obchody, továrny a úřady a vedla ke zrušení letů, vlakové i autobusové dopravy po celém Španělsku. Podle odborů vyslyšelo jejich výzvu ke stávce na deset miliónů zaměstnanců. Po celém Španělsku se konaly masové demonstrace. Největšího z 90 protestů proti vládním opatření na snížení podpor v nezaměstnanosti se zúčastnily desetitisíce demonstrantů jihošpanělském městě Sevilla.

Jednodenní stávka, během níž došlo ke střetům pracujících s policií, představuje největší odpor odborů od roku 1996, kdy se chopil moci konzervativní premiéra Jose Aznar, a první stávku od roku 1994, kdy se stávkovalo proti socialistickému premiérovi Felipe Gonzálesovi. Odbory se přitom nijak netajily důvodem, proč stávku vyhlásily právě na čtvrtek 20. června: jednak tím chtěly vyjádřit své sympatie k antiglobalizačnímu hnutí, jehož stoupenci se dnes sjedou na protesty do Sevilly, kde se koná další ze summitů evropských vůdců, jednak chtěly potupit Aznara jako jeho hostitele. Podle pozorovatelů se zdá, že jejich záměr se neminul účinkem: stávka už dokonce zdržela i příjezd některých evropských činitelů.

Bilbao, 20. června 2002

VLÁDNÍ REFORMY OHROŽUJÍ PRÁVA PRACUJÍCÍCH LIDÍ, TVRDÍ ODBORY

Posledním impulsem pro stávku byla vládní reforma podpor v nezaměstnanosti, kterou vláda minulý týden schválila svým výnosem. Ta by totiž zrušila vyplácení mezd španělským pracujícím, kteří byli vyhozeni a odvolali se k soudu, zkrátila by rovněž platby sezónním zemědělským dělníkům a zrušila podpory pro nezaměstnané lidi, kteří opakovaně odmítnou práci, kterou jim vláda najde. Aznarova vláda si však za reformami stojí a tvrdí, že jsou nutné proto, aby Španělsko obstálo v evropské konkurenci a aby si vytvořilo flexibilní pracovní trh. Saturnino Benito, 41letý řezník z Madridu, patří k těm, kteří vládní neoliberální reformy odmítají. „Je to jako označovat španělské dělníky za lenochy a pakáž. To prostě není pravda," řekl BBC.

STÁVKU VYHLÁSILI JAK UMÍRNĚNÍ, TAK RADIKÁLOVÉ

Stávku podpořily dvoje hlavní španělské odbory, UGT a Comisiones Obrera, s největší razancí na ni však mobilizovaly proanarchistické odborové konfederace CGT, CNT a Solidaridad Obrera (SO), které, na rozdíl od „mainstreamových" odborů, upřednostňují před vyjednáváním s vládou a zaměstnavateli právě přímou kolektivní akci a kritizují UGT i CCOO za sociální partnerství, které s vládou uzavřely a které podle radikálních odborářů vedlo k řadě legislativních norem, které postavení pracujících lidí uškodily. Zastavit vládní atak je nezbytné, nemají-li být pošlapána naše práva, uvádí leták CGT, který viní vládní neoliberální agendu za to, že se v zemi stává normou sociální nejistota a že jsou ze společnosti vylučovány stále větší sektory obyvatelstva, a odsuzuje UGT a CCOO, že se podpisem dohody s vládou z roku 2002 staly spoluzodpovědnými za tento stav. Společné prohlášení CGT, CNT a SO šlo v nevraživosti k UGT a CCOO ještě dál a bylo uvozeno provoláním „Proti vládní politice, proti zaměstnavatelům a proti odborářským kolaborantům!" Kromě odvolání neoliberální agendy dokument požaduje 35hodinový pracovní týden pro všechny, odmítnutí privatizace školství či kolektivní vyjednávání, nad nímž by měli kontrolu výlučně pracující, ne odboroví byrokraté.

STÁVKA OCHROMILA CELOU ZEMI, PODPOŘILI JI I CYKLISTIČTÍ ZÁVODNÍCI

Obě strany, vláda i odbory, zveřejňovaly hodinu za hodinou čísla pro pozorovatele stávky - a obě strany přicházely s naprosto odlišnými verzemi. Zatímco odbory tvrdily, že do práce nešlo kolem 84 procent zaměstnanců. Vláda naproti tomu trvala na tom, že většina španělských občanů šla do práce jako obvykle, a chrlila výčitky ohledně termínu stávky. Na sevillském letišti byly autobusové i vlakové terminály opuštěné a turisté i místní tak zůstali na místě. Cendido Mendez, předák UGT v Seville, řekl: „Jsme odhodláni postarat se o to, aby dnes nejezdily žádné autobusy. Touto stávkou dosáhneme naprostého úspěchu." Národní aerolinie Iberia oznámily, že 80 procent jejich čtvrtečních letů bylo zrušeno. Všechny dálkové vlaky zrušily i národní dráhy RENFE. Madridské metro fungovalo asi jen s polovičním počtem souprav a dvě třetiny z 1000 denních příletů a odletů na madridském letišti Barajas byly zrušeny. V obvykle přeplněných nákupních centrech kolem Puerta del Sol v Madridu byla řada obchodů zavřených. Před obchodním domem Corte Ingles hlídkovala pořádková policie v černých helmách a s obušky, aby zastrašila dav stávkujících, kteří pískali na píšťalky. Španělské noviny vyšly v tenčím vydání kvůli malému personálnímu obsazení, ale většina novinových stánků v Madridu a Barceloně stejně zůstala zavřená. Státní španělská televize zrušila svá pravidelná ranní talk show a místo toho vysílala filmy z 60. let a kreslené filmy. Dokonce i cyklisté, kteří byli na závodě Tour of Catalunya, uskutečnili svůj vlastní protest na podporu stávky.

Tohoto dvojitého Nelsona si od stávkujícícho vysloužil provokující nazi-skinhead ve Valencii, 20. června 2002

PŘESVĚDČOVÁNÍ I SABOTÁŽE

Skupiny militantních odborářů se podle dalších zpráv dopouštěly sabotáží na pracovištích, které měly zabránit tomu, aby v práci pokračovali ti zaměstnanci, kteří se stávky nechtěli zúčastnit.

Murcia, 20. června 2002

Odborářské stávkové hlídky bránily zaměstnancům v autech, aby se dostali do práce, nebo zalepovaly zámky na továrnách silikonem, aby se tam ostatní personál nemohl dostat. Další skupiny obcházely s letáky obchody a bary a přesvědčovaly zaměstnance, proč by měly stávku proti reformě podpořit. Po jejich intervenci zůstala vskutku řada podniků zavřená. „Na světě je spousta horších věcí, než když si nemůžete dát další pivo," reagovala americká turistka Kate na fakt, že po debatě s odboráři z anarchistických odborů CGT vstoupili do stávky i zaměstnanci irské hospody v Seville, kde právě popíjela svůj Guiness. O půlnoci došlo v centru Madridu k potyčkám mezi policií a demonstranty. 71 lidí bylo zatčeno. Během nepokojů zemřel jeden policejní inspektor, který dostal infarkt. ●

Jindřich Lukáč

(dokončení ze str. 08)

Skupiny, které díky Chumbawambě GM „dotuje", budou z obdržených financí žít dlouhé měsíce. „Plánujeme, že něco z těch peněz použijeme na zdokumentování sociálních a ekologických dopadů samotného General Motors," uvedl Joshua Karliner, výkonný ředitel organizace Corp Watch, která dostala z oněch 70 tisíc liber polovinu. „GM je znám tím, že vzdoruje změnám ve výrobě, které by napomohly redukci klimatických změn," dodal. Druhá polovina šla alternativní mediální síti IndyMedia, která finance podle vlastních slov použije k „narušování činnosti korporací".

Chumbawamba byla dlouhou dobu slavnou skupinou radikální politické scény, poté však své desky začala vydávat, navzdory kritickým hlasům z podzemní kultury, které jí vyčítaly, že

se zaprodala, na „major labels". Své anarchistické názory si však uchovala. V roce 1998, rok poté, co se Chumbawamba proslavila svým hitovým singlem „Tubthumping", například zaútočil její člen Danberta Nobacona na britského vicepremiéra Johna Prescotta: kyblík ledové tříště, který na něj Nobacon vylil, měl být připomínkou toho, jak se vládnoucí labouristé postavili k stávkujícím liverpoolským dockerům. Zpěvačka Alice se zase účastnila loňských masových demonstrací v italském Janovu.

Co se týče jejího upsání se komerčnímu byznysu, kapela na toto téma odmítá moralizovat - rigidní nekomerční scénu označuje za nudnou, za elitní klub pro vyvolené, který nemá vůli oslovit další lidi.

A jak komentuje kousek, který provedla GM? „Po všech těch letech, co jsme byli bez peněz, jsme přišli na to, jaká to může být síla, když se peníze dostanou do těch správných rukou," říká kapela na své internetové stránce. „Po velkých diskusích a obavách jsme to prostě odsouhlasili stejně, jako jsme za posledních několik let odkývli už párkrát - uvědomili jsme si totiž, že ta spousta peněz, kterou nám nabídli, by mohla financovat antikorporační aktivisty po celá léta," řekla kapela.

Skupina se navíc aktivistů Corp Watch i IndyMedia předem zeptala, zda by "takové" peníze, peníze od GM, přijali. „Řekli, že ano. Kdyby odpověděli ´ne´, Pass It Along bychom pro reklamní účely nedali…," píše Bof z Chumbawamby. Dodává, že kapela má seznam společností, s nimiž odmítá mít cokoli společného a kterým by svou píseň nikdy neprodala - ať kvůli tomu, že je na ně vyhlášen spotřebitelský bojkot, jako je tomu v případě firem Nike či Nestle, nebo kvůli tomu, že tyto firmy používají nezvykle špinavé praktiky (The Gap, Coca-Cola). ●

Vašek Nicota

EVROPANÉ JSOU MÍŠENCI ORIENTÁLCŮ

Evropané vůbec nejsou „čistí běloši" - představují totiž směs ras: původní evropské a orientální. Vyplývá to z počítačové analýzy výskytu genové mutace mužského chromozomu, kterou zveřejnil odborný časopis Proceedings of the National Academy of Sciences (PNAS). „Všichni Evropané jsou potomci lovců-sběračů, ale mají rovněž geny prvních zemědělců z Blízkého a Středního východu," uvedl Lounes Chikhi z londýnské Univerzity UCL, vedoucí týmu britských antropologů a genetiků, jejichž zprávu poslední číslo časopisu přináší. „Archeologové nám svými vykopávkami ukázali, že zemědělství se do Evropy dostalo před 10 až 8 tisíci lety, nikdo ovšem

dosud neřekl, jak k tomu vlastně došlo," napsal Chikhi. „Farmaření se šířilo z Mezopotámie do Evropy rychlostí asi kilometr za rok, tedy dvacet kilometrů za generaci," dodal. Antropologové dospěli k závěru, že šíření „zemědělské revoluce" nebylo jen předáváním zkušeností, ale že ji doprovázelo i míšení starousedlíků, tedy evropských lovců a sběračů, s přicházejícími zemědělci z východu. Důkaz o tom představuje výskyt vzácné mutace chromozómu Y, který se předává po mužské linii. K mutaci zvané jednorázová polymorfie (UEP) došlo u druhu homo sapiens podle vědců jen jednou nebo dvakrát, a proto její výskyt znamená genetickou příbuznost nositelů, nikoliv náhodnou shodu. Právě tuto mutaci přinesli do Evropy orientální zemědělci. Takto „poznamenána" je asi polovina Evropanů s tím, že výskyt UEP směrem na západ klesá. „Jsou tu zřetelné hraniční linie," uvádí článek v PNAS. Zatímco Britové a Francouzi nesou asi jen deset procent genů s orientálním chromozomem, nejexponovanější národy na Balkáně mají od někdejších nositelů zemědělství z Blízkého východu 70 až 100% genů. ●

Jan Nega

PERU POVSTALO PROTI PRIVATIZACI

Násilné nepokoje, ničení bankovních domů a úředních budov, slzný plyn a první oběti. Peru se stalo po Argentině další zemí Latinské Ameriky, která je dějištěm výbušného povstání. Kvůli obavě, že se bouře z druhého největšího peruánského města Arequipa rozšíří i do dalších oblastí, včetně hlavního města Limy, byl v Arequipě vyhlášen výjimečný stav a ulice Arequipy byly obsazeny policií a vojskem. Důvodem protestů je přitom privatizace dvou státních elektrárenských firem: demonstranti totiž obviňují prezidenta Alejandra Toledu, že během své loňské volební kampaně slíbil, že se tyto společnosti prodávat nebudou.

Protesty vypukly v miliónové Arequipě ve čtvrtek 13. června 2002 a o víkendu ještě zesílily - v centru města se shromáždily tisíce lidí, aby se zúčastnily protiprivatizačních demonstrací, které policie rozháněla slzným plynem. V reakci na policejní násilí protestující zdemolovali letiště, přičemž rozbíjeli světla na přistávacích plochách a rozkrádali vybavení. Všechny lety byly zrušeny. Celková škoda se odhaduje na sto miliónů amerických dolarů.

Prezidentu Toledovi se obyvatele uklidnit nepodařilo, třebaže je vyzval ke „klidu a zodpovědnosti„ a povolal armádu, aby použila k udržení kontroly i sílu: naopak, poté, co prohlásil, že privatizaci neodvolá, protože je v zájmu potřeb obyvatel Peru, a uvedl, že podobné privatizační plány předepíše i ostatním částem země, se nepokoje rozšířily směrem k Limě.

Zatímco do ulic vyšli opět lidé v Arequipě, propukly bouře proti privatizaci i ve městě Tacna, pouhých 165 kilometrů od hlavního města. Masy lidí během nich rozbíjely telefonní budky patřící španělské firmě Telefonica, která v roce 1994 koupila státní telefonní společnost v privatizaci, výklady bank a budov úřadů a donutily úřady k uzavření letiště. Policie odpověděla slzným plynem. Zadržela 30 osob. Zástupce vlády v Tacně Wilson Mazuelos požaduje, aby byl nyní výjimečný stav rozšířen i na Tacnu.

Podle Červeného kříže bylo od začátku protestů zraněno 66 lidí, včetně 24 policistů. Jeden muž zemřel po zásahu kanystrem se slzným plynem do hlavy.

Zatímco obyvatelé Arequipy se obávají, že prodej elektrárenských společností Egasa a Egesur zhorší jejich sociální situaci a nepřinese regionu žádnou finanční výpomoc, Toledo tvrdí, že belgická firma Tractebel, která chce obě společnosti koupit, do regionu přinese významné investice. Další peníze z prodeje podle prezidentových slov půjdou na rozvoj infrastruktury regionu. Protestující však připomínají prezidentovy sliby z doby jeho předvolební kampaně, že elektrárenské firmy se privatizovat nebudou. Současné protesty jsou další ranou pro krajně nepopulárního prezidenta, jehož oblíbenost se pohybuje kolem dvaceti procent.

VLÁDA USTOUPILA PROTESTŮM, MINISTR VNITRA ODSTOUPIL.

„Je to výraz toho, že se vláda rozhodla respektovat právo a naslouchat hlasu občanů.„ Tak komentoval rozhodnutí vlády odložit verdikt o privatizaci dvou státních elektrárenských firem Juan Manuel Guillén, starosta Arequipy. Po násilných nepokojích a vyhlášení výjimečného stavu se totiž prezident Alejandro Toledo rozhodl privatizaci odložit do doby, než soud přezkoumá, zda by byla v souladu se zákonem.

Výrazem ústupku vlády je i tzv. Deklarace z Arequipa, kterou podepsaly místní úřady na jedné straně a na straně druhé komise delegovaná Limou za předsednictví někdejšího arcibiskupa Fernanda Vargase Ruiz de Somocurcio. Dokument stvrzuje, že zamýšlená privatizace bude odložena do doby, kdy soud rozhodne o žalobě podané úřady provincie proti prodeji. Deklarace rovněž odkládá výjimečný stav, který vláda vyhlásila kvůli protestům, a vyzývá vládu, aby přijala

opatření proti způsobu, jakým proti místnímu obyvatelstvu zakročili ministři spravedlnosti a vnitra Fernando Oliveira a Fernando Rospigliosi.

Potlačování demonstrací stálo život jednoho občana Arequipy, více než sto bylo zraněno a 52 zadrženo.

V reakci na události posledních dnů poté ohlásil rezignaci ministr vnitra Rospigliosi.

Zatímco prezident Toledo tvrdí, že privatizace firem Egasa a Egesur by přinesla investice do regionu, občané i místní úřady poukazují jak na fakt, že Toledo při předvolební kampani sliboval, že k prodeji těchto společností nedojde, tak na skutečnost, že předchozí privatizace s sebou přinesly propouštění a že všechny peníze z nich skončily v kapsách zkorumpovaných politiků.

Odklad privatizace sice podle pozorovatelů může prezidentu Toledovi poskytnout čas k vylepšení jeho pozice, rezignace jednoho z jeho ministrů je však pro něj těžkou ranou a může vést k rozpadu vládního kabinetu. Kauza Arequipa přitom není jediným horkým bramborem Toledy: dvoudenní stávku proti vládním záměrům stran pojištění drží zaměstnanci dopravy přímo v hlavním městě Peru, Limě. ●

Jan Válčil

BONO, BLOODY BONO

Poslední dobou je vidět víc než často - je spíš problém otevřít noviny a nepotkat ho, jak si potřásá rukou s papežem, americkými generály či kanadským premiérem. Trochu jako Superman - objeví se v pravý čas tam, kde ho je třeba. A jsou to místa, která jsou pro obyčejného člověka neuvěřitelná a vzdálená pěkných pár společenských vrstev. Žádné dveře na světě pro něj nejsou zavřené: je zván do vládních kabinetů, kanceláří nejmocnějších firem i na uzavřená jednání finančních institucí. Milionář Bono přijde jako zastánce a mluvčí těch, kteří chtějí změnu směrem ke spravedlnosti a svobodě, vyslechne, zapózuje a s vážnou tváří sdělí uklidňující poselství: není tak zle. Najdou se však lidé, kteří si jeho upřímného angažmá neváží. Zdá se, že kanadský poštovní zaměstnanec a vedoucí představitel Kanadského svazu poštovních zaměstnanců (CUPW) David Bleakney je jedním z nich. Nevděčníci: jedním z jejich mála argumentů je tvrzení, že oni život a boje, které Bono skrze své sedánky s mocnými hájí, skutečně žijí a bojují. A že ty, s nimiž Bono popíjí aperitiv, vidí naprosto jinak než popová megastar.

(pokračování na str. 11)

EVROPSKÁ UNIE CHCE ČÍST VŠECHNY EMAILY A ANALYZOVAT VŠECHNY TELEFONNÍ VÝPISY

Miliony osobních emailů, množství dalších internetových informací a záznamy o telefonních hovorech mají být v Evropské unii zpřístupněny policii a zpravodajským službám. Kritikové to odmítají jako nesmírně alarmující rozšíření policejních pravomocí nad soukromými informacemi občanů. Plány, které připravuje Europol, instituce Evropské unie odpovědná za polici a špionážní služby, obsahují návrhy, aby telekomunikační a internetové podniky byly povinny skladovat obrovské množství informací - včetně podrobností o návštěvách internetových chatovacích skupin, včetně informací o hovorech uskutečněných prostřednictvím mobilních telefonů a včetně odeslaných textových zpráv. Týdeník Observer zjistil, že Evropská unie nyní připravuje „společné předpisy" ohledně skladování komunikačních dat, které bude povinné dodržovat ve všech členských zemích. „Je charakteristické, že takové zásadní změny ohledně přístupu státu k soukromým informacím občanů jsou připravovány v tajnosti," konstatoval Ian Brown, ředitel Foundation for Information Policy Research. Poukázal na to, že systém neobsahuje dostatečné záruky, že nebude zneužíván.

Dokument Europolu byl vypracován při tajné schůzce představitelů policie, zpravodajských služeb a celních orgánů z evropských zemí, která se konala v Haagu letos v dubnu. Obsahuje deset oblastí, kde budou firmy mít povinnost skladovat informace pro boj proti terorismu, zločinnosti a ilegálnímu šíření narkotik.

Firmy, které provozují internetové stránky, budou mít povinnost zaznamenávat hesla jednotlivých uživatelů, zaznamenávat, které internetové stránky uživatelé navštěvují, co na nich je, a také ukládat bankovní data z úvěrových karet, použitých pro finanční transakce na internetu. Co se týče emailů, poskytovatelé internetových služeb budou muset zaznamenávat, kdo zprávu odeslal, komu byla adresována, co bylo jejím obsahem a datum a čas, kdy byla odeslána.

Velká Británie prý bude požadovat, aby byly tyto informace ukládány po dobu pěti let. V současnosti se tyto informace ukládají za účelem účtování za služby jen přibližně jeden až dva měsíce. Britská policie argumentuje, že množství zločinnosti prostřednictvím internetu vzrůstá, a tak je zapotřebí nových pravomocí. Jeden policejní činitel také uvedl, že i vyšetřování vražd, které v Británii spáchal hromadný vrah, lékař Harold Shipman, využívalo záznamů o starých telefonních rozhovorech. Dokument Europolu také konstatuje, že bude monitorováno i užívání telefonů - a to pevných linek i mobilů. Bude zaznamenáváno, kdo vytočil jaké číslo, kdy a odkud. Budou také zaznamenávány osobní údaje volajícího, jako je jeho adresa, datum narození a bankovní údaje o osobě, která za hovor zaplatila. Dokument, který má titul Expert Meeting on Cyber Crime: Data Retention (Jednání expertů o počítačové zločinnosti: uchovávání dat), také navrhuje, že je možno využívat záznamů o mobilních telefonech k získávání informací o místech, kde se uživatelé mobilních telefonů pohybovali. Mobilní telefony totiž k přenosu hovorů a k registraci do sítě konkrétních vysílacích stožárů, které přesně určí, kde se uživatel mobilního telefonu nachází, pokud má mobil zapnutý. Záznamy tohoto druhu byly nedávno využity k osvobození obžalovaných při procesu s mladíky, obviněnými z vraždy chlapce Damiloly Taylora, protože se ukázalo, že v době vraždy byli v Londýně někde na úplně jiném místě. ●

Jan Majer

(dokončení ze str. 10)

Každá generace má svého Elvise. A být Elvisem není jen o tom, že se kroutíte v bocích a přivádíte teenagery k šílenství. Když jsou špatné časy, přispěchá známý umělec na pomoc oddělení public relations - a dodá uklidňujícímu PR poselství popový šmrnc, lehkost a osobní kouzlo. Zábavní umělci prodávali prací prášky, auta a coca colu. A teď je bohaté korporace potřebují k tomu, aby jim pomohli podpořit korporativní globalizaci.

Nixon potřeboval Elvise. Našel v něm starého dobrého jižanského chlapce, který si, těžce pod prášky, rád přišel potřást rukou do Bílého domu s jeho panstvem během jedné z mnoha válek proti drogám.

Mussolini měl Ezru Pounda. McCarthyisté zase Ronalda Reagana, který si, toho času demokrat, budoval svou kariéru ve spolku Screen Actors Guild tak, že v něm potíral takzvané podvratné živly.

Zatím posledním v dlouhé řadě umělců, kteří se předvádějí ve prospěch držitelů moci, je Bono. Chudáček Bono nic nechápe. Nejdřív se mně zdálo, že je prostě hloupý. Takový naivní prosťáček. Dnes mně ale přijde nebezpečný. OK, fajn: naivní a nebezpečný. Přinejmenším takhle působil na Světovém ekonomickém fóru, které se sešlo nedávno v New Yorku. „Bono se na fóru vkradl do světla reflektorů", napsal Globe and Mail 5. února. Zatímco distribuce ekologického časopisu Earth Times byla v luxusním hotelu Waldorf-Astoria, v němž se fórum konalo, zakázána, Bona přijala korporační a politická elita světa vřele.

Abych se přiznal, nikdy jsem nebyl jeho fanouškem. Vždycky mi připadal lehce nabubřelý a „neslaný nemastný". Ale co, pop music je sladké pozlátko. Pozlátko, které koneckonců snesu. Daleko víc alarmující byl však pohled na irské popové hvězdy Boba Geldofa a Bona, jak loni v Janově během summitu zemí G8 chválí kanadského premiéra, zatímco na druhé straně barikády byl Carlo Giulliani zabit policejní kulkou. Policie napadala nezávislé novináře, zdravotníky a protestující, což se už stalo běžnou praxí.

Bono s ministrem zahraničí USA Colinem Powelem

Bono je Chretienovým velkým fanouškem. „Takoví politici se starají o témata, která nás, lidi, které byste mohli nazvat jako hnutí za změnu v rozvíjejícím se světě, skutečně pálí", zní PR mantra Bona na Chretiena a politiky jako on.

Všichni aktivisté z pracující třídy všude na světě vědí, že „picket line", stávková linie, která vytyčuje hranici mezi stávkujícími a druhou stranou, stávkokazi a šéfy, je něco, co se „nepřekračuje"; a kanadští pracující vědí, že toho, zač by bylo možné Chretiena pochválit, není mnoho. Na obě tyhle věci Bono dávno zapomněl. Ví, že kanadský premiér je znám spíš díky své aroganci než čemukoli jinému? Ví, že Chretiena proslavily jeho náhlé záchvaty nepříčetnosti? Před několika lety například sám napadl jednoho účastníka demonstrace proti chudobě - když procházel davem demonstrujících, chytil jej za krk a srazil ho k zemi. Když ve Vancouveru demonstrovali lidé proti summitu APEC, pustila na ně Chretienova vláda, aby uchránila indonéského diktátora Suharta setkání s lidmi, kteří proti jeho režimu protestují, policii, která demonstranty napadla agresivním pepřovým plynem. Premiér se spokojeně usmíval a později jen nenuceně zavtipkoval, že „pepř je něco, co si dávám do jídla".

A úsměv na Chretienově tváři můžeme vidět vždy, když má to štěstí nechat se vyfotografovat s jednou dlouhovlasou popovou hvězdou. Po zpěvákově hrdle se premiér sápat nechce - a také policie nechá své rozprašovače pepřového plynu protentokrát v klidu. Tyhle okamžiky před fotoaparátem Chretien miluje. Na ně si čas najde - a Bono na nich nevypadá jako nic jiného než výpomoc, kterou si najala PR agentura. Bono není nepodobný umělkyním, které si za války armády najímají jen kvůli jejich poprsí a pozadí. Bona si elity najímají kvůli jeho zlatým deskám a kvůli jeho image.

Muž jménem Bono velebí předsedu té samé vlády, která nevyšetřila politickou vraždu aboriginského aktivisty Dudleye George. Chretien byl členem vlády, když se kanadské úřady podílely na manipulaci s případem Leonarda Peltiera. Nedávno přijala vláda zákon, který kriminalizuje disent a umožňuje bezprecedentní zneužívání právního procesu úřady. Stalo se již rutinou, že lidé, kteří protestují proti chudobě, jsou biti a zatýkáni. Svobodné kolektivní vyjednávání se stalo privilegiem propůjčeným vládou, a ne právem zaručeným mezinárodní legislativou. Některým pracujícím v Chretienově Kanadě, jako například těm, kteří doručují poštu na venkově, je federálním zákonem zakázáno vstupovat do odborů. Starý dobrý Bono, který si potřásá rukama s Jeanem Chretienem! Muž, který na vlastní kůži nikdy nepocítil diktát MMF, který prý tak nemá rád! Ale pamatujme na to, že Bono je nyní politikem - či „superstátníkem", jak jej nazval Globe & Mail.

Přinejmenším Afrika je v dobrých rukou. Příští měsíc se Bono přidá k ministru financí USA Paulu O'Neillovi, aby na společné cestě po Africe „monitorovali chudobu". Můžeme si představit, jak se milióny Afričanů ve Rwandě či Angole chvějí v očekávání příjezdu popové hvězdy a amerického politika. Představte si, jak somálští či konžští rolníci oslavují tento poslední pokus „změřit jejich chudobu". Snad bude dokonce ustavena komise nebo odpuštěno něco málo z dluhů!

Ale Bono je něco víc než jen sluhou ve službách PR. On pronáší projevy. Na téma farmaceutických společností nám nabídl tento pohled: „Soudím, že ony potřebují zisk, my potřebujeme výzkum." Ke své kariéře obhájce sociální spravedlnosti nám potom říká: „Přitáhnout pozornost k těmto tématům je daleko obtížnější, než si představujete."

Na Světovém ekonomickém fóru nebyl naštěstí zastřelen nikdo. Ale jinak bylo vše při starém - zatímco byl Bono pontifikován, byli na ulicích aktivisté a aktivistky napadáni a zatýkáni. Přinejmenším jedna osoba byla ztlučena do bezvědomí. Spousta lidí byla napadena pepřovým sprejem či zbita. Dvacet lidí bylo drženo po dvanáct hodin v policejním antonu bez vody a možnosti dát o sobě vědět blízkým či advokátovi. A, jak se již stalo zvykem, byli napadáni rovněž nezávislí novináři a zdravotníci.

Není ničím nezvyklým, pochválí-li člověk čas od času sám sebe. Ani to, že se zábavní umělci používají k reklamě, není ničím novým. Dveře se otevírají, když to slouží vzájemným zájmům. Jaká náhoda, že druhý den nacházíme Bona a spol. na pódiu vlasteneckého Super Bowl, poháru amerického fotbalu. V tomhle případě byl Bono, tak jako mnoho před ním, naprosto „mimo mísu". Předvedl neobvyklý nedostatek analýzy (kterou bychom od milionářů, jako je on, čekali), když prohlásil: „Skutečně věřím, že jestliže spojíme síly a nebudeme vytvářet hodné chlapy a zlé chlapy, můžeme pokročit."

On si zřejmě skutečně myslí, že „oni" nám naslouchají a že v tomhle globálním Super Bowl můžeme být vítězi my všichni. „Superstátník" by se měl držet svého kopyta. ●

Jan Gondík

DVA SVÁTKY

Dva významné svátky máme za sebou a tak se život může vrátit do starých kolejí. Někteří lidé splnili to, co od nich společnost očekávala, a někteří byli jen rádi za dva dny volna z práce. Hloubku a podstatu, proč se tyto dny zapsaly do dějin, si možná mnoho lidí neuvědomuje nebo nechce uvědomit. A o kterých dnech se tady vlastně píše? Tím první je 1. máj v kalendáři zapsaný jako Svátek práce. Toto pojmenování mu dali vládnoucí pánové, kteří tak chtěli alespoň částečně zakrýt to, proč se 1. máj vůbec připomíná. Tedy jen ve zkratce: roku 1886, kdy v Americe sílilo hnutí za osmihodinovou pracovní dobu, bylo svoláno nejen kvůli tomuto požadavku dělníků několik demonstrací. Vření několika dnů přerostlo v mohutné protesty a policejní násilí, kterému padlo za obět několik dělníků. Následně vybuchla na jedné manifestaci puma a zabila policistu. Okamžitě bylo obviněno několik lidí a samozřejmě to byli ti, jenž se nejvíce angažovali v dělnickém hnutí. I když většina z těchto lidí měla jasné důkazy, že se na místě činu nenacházela, byli tito lidé, většinou aktivní anarchisté, odsouzeni k smrti. A i přes zmírnění trestů a propuštění několika odsouzených, došlo na státní vraždy nepohodlných „buřičů“. Ano, popravy nazýváme vraždou, protože nikdy nebyly předloženy přímé důkazy ani proti jednomu z odsouzených a celá kauza už od výbuchu pumy se jevila jako státní provokace.

A tak se lidé bojující proti státnímu útlaku usnesli, že 1. máj se bude slavit každým rokem a bude se tak připomínat památka Chicagské tragédie, obětí státního násilí vůbec a samozřejmě, že tento den bude také symbolem boje proti autoritě. A tak rok co rok, na 1. máje vycházeli dělníci do ulic, aby uctili památku našich soudruhů, kteří položili život v boji za práva pracujících. Rok co rok lidé odmítali chodit na 1. máje do práce, aby alespoň jeden den v roce symbolicky spojili své síly. Každým rokem hnutí sílilo a do ulic vycházelo stále více lidí. Stále více se jich také začalo organizovat a symbolika začala přerůstat v opravdovou sílu. A tak kapitalisté ruku v ruce se státním aparátem raději ustoupili a pod tlakem ustanovili 1. máj svátkem.

Dnes si většina lidí spojuje 1. máj právě s bolševickou propagandou a už v něm nehledá onu podstatu uctění památky a připomenutí si, že v antiautoritářském dělnickém hnutí je budoucnost a svoboda!

Letos byl 1. máj specifický ještě v něčem. Fašisté a nacisté z NO se rozhodli, že tento den zneužijí ve svůj prospěch. A tak v Brně, ve městě, které je známo velkým počtem fašistických hooligens, uspořádali demonstraci. Určitě zde nešlo ani tak o samotnou demo, jako spíše o navázání kontaktů právě mezi těmito násilníky. A tak zatímco většina lidí využila tento den k odpočinku, lidé, kterým není lhostejné, že i dnes je možné potkávat na ulicích následovníky bílých punčoch a hnědokošiláčů, uspořádali protiakci. Jak vše probíhalo je na samostatný článek a určitě budete mít možnost se s ním někde setkat. Jde jen o to, že i když účast na antifa demonstraci byla slušná, přece jenom neodpovídala závažnosti akce! Na jednu stranu si lidé neustále připomínají tragédii holokaustu a na druhou, když se mají rozrůstajícímu se fašistickému hnutí postavit, raději vše bagatelizují a odsouvají na druhou kolej! A tímto se pomalu dostáváme k druhému svátku.

Druhým dnem je 8. květen. Tento den si máme připomínat porážku fašismu. Jenže jak si můžeme připomínat porážku fašismu dnes, když fašismus a nacismus je opět na vzestupu?

Je až tragické vidět spílat všemožné politiky u všech možných památníků, jak je dobře, že byl fašismus poražen a jak dnes všichni společně budou proti fašismu stát, když na druhou stranu dál přehlížejí nacisty a fašisty, jak pochodují po ulicích se symbolikou třetí říše, jak křičí ne nepodobné proslovy těm od zakladatele NSDAP Adolfa Hitlera. Přehlížejí fašistické útoky a vraždy. A v neposlední řadě se ani neštítí spolupracovat s nacistickými stranami (viz. Svobodní v Rakousku, atd.). Pak je těžké věřit v upřímnost slov politiků hřímajících v terezínském památníku o tom, jak všemožnými silami nedovolí, aby fašismus znovu ožil. Když už stejně žije a bohužel se mu dnes díky současné politické a ekonomické situaci daří čím dál lépe. Je to zneuctění památky všech, kteří jakýmkoli způsobem za fašismus zaplatili, ať už životem, zdravím... Stejný politik, který pokládá věnec k památníku u Českého rozhlasu, pak zvedne ruku, když se hlasuje o postizích antifašistů. Policista, který si podává ruku s odbojářem z druhé světové války, pak dělá ochranku fašistické demonstraci.

Slovy klasika, tento způsob uctívání památky padlých, zdá se mi nešťastným! A bohužel i tragickým!

A tak je to na nás, obyčejných lidech, postavit se nejen fašismu a nacismu, ale také veřejnému mínění, které si o nás, díky státní propagandě, myslí, že jsme stejní, ne-li horší, než ultrapravičáci. Nespoléhat se na státní složky a oficiální informační síť a společnými silami porazit všechen útlak, jak fyzickými silami, tak propagací a oživováním antiautoritářských myšlenek! Uctěte příště památku obětí fašismu tím, že podpoříte revolučně antifašistický boj! A nemusí to být jen v ony státem „schválené“ dny. Přidejte se na stranu antifašistů vždy, když to bude nutné! **A NUTNÉ JE TO NEUSTÁLE!** ●

Petr Král

● ●

ANTI-RADIM ŠTĚCHOVSKÝ ANEB JAK SE DO LESA NEUSTÁLE SPROSTĚ VOLÁ, TAK SE UCHO UTRHNE...

Chtěla jsem psát o věcech důležitějších, ale jak napovídá název, pohár trpělivosti přetekl a bohužel přetéká a přetéká dnes a denně. A to vše díky Radimu Š., který se snaží zničit pomocí svých spolupracovníků od policie mé přátele a lidi, které osobně a důvěrně znám a ctím, za vše co dělají pro druhé bez pomatené touhy po slávě, bohatství či zviditelnění jako Radim Štěchovský.

VOLEBNÍ LETÁK OD RADIMA ŠTĚCHOVSKÉHO – NO COMMENT, HOVOŘÍ SÁM ZA SEBE...

Vegan - Servírka, kuchař a několik hostů restaurace v Chlumci nad Cidlinou potvrdili, že si Radim Štěchovský objednal guláš s deseti knedlíky a nic nenechal - potvrzuje i pomocná síla, která myje nádobí.

Straight edge - Řada svědků potvrzuje, že si Radim Štěchovský sám koupil krabičku cigaret (Prince) a sám postupně celou vykouřil. Radim Štěchovský oponuje stejným tvrzením jako Bill Clinton, který se přiznal, že kouřil marihuanu. „KOUŘIL JSEM, ALE NEŠLUKOVAL.“ Pět svědků (účastníků a pořadatelů demonstrace za svobodu Tibetu 10. 3. 2002 v Hradci Králové, kterou Radim Štěchovský narušoval s cca 20ti „nepolitickými“ hradeckými punkáči a skinheady za nečinného přihlížení policie) a osazenstvo čajovny potvrzují, že Radim Štěchovský objednal vodní dýmku, ne pro sebe, ale pro své náctileté nepolitické punkáče a skinheady, které pro jejich věk odmítl touto službou personál čajovny obsloužit. Do kouření (nezasáhl!) jim nahlas na celou čajovnu vysvětloval, že je jediný vegan straight edge hardline skinhead…

Antisexista - Norma Radima Štěchovského je chodit s alespoň dvěmi dívkami najednou. Poté, co se vše provalí, se nestydí odvolávat na hrob svých žijících rodičů, že to není pravda, a že ta dívka, se kterou zrovna je, je jeho jediná…, kterou zrovna ždímá na penězích a informacích. Co je však nejhorší, používá brutálního násilí na ženách, jedna z dívek skončila s protrženým bubínkem. Nejčerstvější případ je z před dvou týdnů, kdy Radim Štěchovský napadl svoji bývalou dívku na dámském záchodě v budově Univerzity v Hradci Králové, poté, co mu policisté umožnili přečíst si výpověď postižené, která byla v jeho neprospěch. Dívka vypověděla, že ji udeřil do břicha a mlátil hlavou o zeď. Psychický teror - vyhrožování po telefonu, posílání smsek z internetu s výhružkami - zveřejnění osobních údajů, policií,…atd., je další z jeho „předností“. Škoda, že si ho v psychiatrické léčebně v Havlíčkově Brodě, kde se v červnu léčil, nenechali…

Antifašista - Jeho osobní kontakty s některými neonacisty jsou dobře známy a zdokumentovány. Např. osobní rozhovor s Michalem Podolákem (neonacista z Jihlavy, místopředseda Národně Sociálního Bloku) ve vlaku se nenesl v duchu získávání informací o neonacistické scéně, ale právě naopak, sděloval jména, adresy, telefoní čísla na tzv. levičáky, anarchisty a antifašisty, huliče, feťáky, spolužáky!

Spolupracovník policie! - Jsou dobře známy dlouholeté snahy Radima Štěchovského stát se členem protiextremistického oddělení. Bohudík neúspěšné - modrá knížka. Bohužel o to víc Radim Štěchovský získává fotodokumentaci (nejen z demonstrací) a osobní údaje o lidech, které předává policistům. Naoplátku dostává „některé informace“ a vyřazené fotografie od policistů. Proto si prosím dávejte pozor komu sdělujete důvěrné informace či fotografie svých přátel! Skupině Hackerů se podařilo vniknout do emailových schránek Radima Štěchovského a zadokumentovat jeho komunikaci nejen s protiextremistickým oddělením, telefoní čísla policistů a jeho udávání, např. smsky, ve kterých sděluje podrobnosti o zveřejnění fotek tajných policistů na Hlasu země.

Smsky pro Rudolfa Zemana - 0603/190312 (protiextremistické oddělení), Radim Š: “ta fota na hlasu země sem vyděl, je jich čím dál víc, jste tam dvakrát, je to svinstvo, odsuzuji to!“ …

Radim Š: „ozvěte se, nutné setkání, stále mne velmi zklamává, že nepřijedete, teď mají být ……… ve Strakonicích. Smska pro číslo - 0603/938339,Radim Š: „ozvěte se jakkoli bezodkladně a bezpodmínečně, nutné, někdo se mi naboural i přes heslo do meilu a četl tajné materiály pro Vás a o spolupráci….“ ●

Jana Záporská

ŽENY V HNUTÍ

Otázky, týkající se tématu ženy a její účasti a práce v hnutí, slýchám ze všech stran, a poslední dobou stále častěji. Nejen aktivní ženy, ale i muži jsou nuceni klást si otázku, proč je stále tak málo aktivních žen? Proč jsou ženy, které mají autoritu a jejich slovo má nějakou váhu výjimkou? Proč se tento problém týká našeho hnutí, v němž by principielně neměl/nemusel vůbec nastat?

Tento článek si klade za úkol rozpoutat diskusi nad tímto tématem, protože jedině diskusí, výměnou různých ženských a mužských pohledů na věc a společným hledáním řešení si můžeme vytřibit názor a nalézt tu brzdu, která brání ženám se více zapojit.

Příčin je samozřejmě víc a já zde připomenu ty, které jsou podle mě hlavní.

1) Rozdíl mezi teorií a praxí. To, že chceme bojovat za stejná práva pro všechny a že bez úplného zrovnoprávnění žen toho nebude dosaženo, vám odsouhlasí, myslím, každý aktivista. Teoreticky. Ale snad každá žena (alespoň ty, s kterými jsem se o tom bavila), která začala být nějakým způsobem aktivní, narazila na nějaký projev sexismu od našich pánů soudruhů (!). Počáteční přezíravost, nevhodné narážky, nedůvěra (vždyť je to jenom ženská!!!, co ta mi bude vykládat??) nejsou jedinými projevy. Např. žena, která má taktéž aktivního přítele, je někdy chápána jako pouhý „ocásek“, a nejedná se s ní jako s rovnocenným partnerem. Nutno dodat, že někdy je to pravda, ale může to být i naopak (přítel=ocásek:), proto nemůžeme situaci nikdy hodnotit a priori, nýbrž na základě zkušenosti.

Na tomto místě jsem ale nucena dodat, že mám spoustu kamarádů, soudruhů, kteří se mnou od začátku jednali bez předsudků, jako rovný s rovným, a velmi mi pomohli překonat počáteční zklamání z chování některých lidí.

2) S tím související dominance mužského principu v hnutí. Někteří jedinci (neútočím na nikoho konkrétně, i když to tak možná vypadá) mají pocit, že si mohou léčit své komplexy, a to tak, že se budou tvářit naštvaně, tzn. drsně, tzn. že jsou hodně aktivní a mají „dost slušnej přehled“, a do tohoto světa, no uznejte, holky prostě nepatřej… Možná to zní velmi banálně, ale cítím to jako problém, protože dost lidí, kteří se začínají zapojovat do práce v hnutí, se tohoto modelu chytají a vzniká dost nepříjemná atmosféra, která samozřejmě ženskému prvku vůbec neprospívá.

3) Tlak a působení společnosti. To je podle mě nejdůležitější a základní problém, přesto jsem ho zařadila až na třetí místo. Je to z toho důvodu, že se chci touto otázkou zabývat v rámci hnutí a tento třetí bod se týká celé společnosti. Zneužívání a ponižování žen můžeme vidět doslova na každém kroku: od nedoceňování práce ženy v domácnosti a zaměstnání, přes stále více se rozmáhající „obsluhu nahoře bez“, po reklamy na lepidla, auta a zmrzliny, kde je ženské tělo zneužíváno pro větší zisky jednotlivých firem a koncernů. Toto vše na nás pochopitelně působí, dokonce takovým způsobem, že i některé ženy jsou schopny tento „úděl“ vzít za svůj. Není tedy nic zvláštního, že jsou ovlivněni i naši soudruzi. Oni sami si ale musí uvědomit, že to není jen otázka žen a že to souvisí s „jejich“ bojem za rovnoprávnou společnost.

4) Výchova. Opět souvisí s předchozím bodem. Naše role, tj. ženská a mužská, je už od malička determinována např. tím, s čím si „smíme“ hrát. Jako malé děti si těžko uvědomíme, že je nám vnucováno určité chování, a tak pokračujeme v zaběhnuté praxi. Pěstuje se v nás názor, že chlapi dělají politiku a ženy se spíše starají o děti a o politiku by se snad ani neměly zajímat.

Tímto zřejmě nejsou vyčerpány všechny důvody a příčiny; chtěla jsem jen nastínit situaci, ze které vycházíme, a jíž jsme ovlivněni. Nechtěla jsem říct, že by byl problém jen v chování mužů, jde o to, že spousta z nich by se měla nad svými projevy zamyslet, a uvědomit si, co všechno musí žena obhájit: nejen své postavení v opozici vůči systému, ale i v opozici vůči mužům, nejen jako aktivistka, ale i jako partnerka, nejen ve společnosti, ale i v rámci hnutí.

Pokud vás něco k tomuto tématu napadlo, zaujalo, naštvalo, něco byste doplnili, určitě napište, na vaše reakce se budu těšit!!! ●

Martina Poláková

ANGAŽOVANOST ŽEN - ZMĚNIT KLIMA V HNUTÍ A VE SPOLEČNOSTI

Jsem rád, že vznikla takováto diskuze, kterou hezky začala Martina a já ji mohu dál rozvést a rozebrat. Problém je jistě složitý, a i když ho nevyřeší tyto diskuze, jistě pomohou k vyhledání příčin a tak i k tomu jak ho řešit.

Osobně však vidím velký posun v anagažovanosti žen v antifašistickém a anarchistickém hnutí a vidím mnoho schopných žen v hnutí, které předčí mnoho tzv. aktivistů v práci a aktivitě pro hnutí. Na Západě již takovéto bariéry padly a ženy jsou v čele aktivit a to především v antifašistickém hnutí. V čem vězí tento problém? Osobně ho vidím především v klimatu uvnitř hnutí a zvláště uvnitř organizací. Za druhé je to klima ve společnosti, které tlačí na ženy, že politika se pro ně tak nějak nehodí a odrazuje je od takovéto práce. Možná v tom je za třetí i výchova, ale abych řekl pravdu, v tom já moc problém nespatřuji. Z vlastní zkušenosti vím, že i když je člověk k něčemu vychováván rodiči, zásadní vliv na něj má až puberta, okolí, ve kterém se v tomto věku pohybuje, a celá společnost v dospělosti. Myslím si, že výchova není ten pravý problém, i když se mnoho lidí na ni odvolává. Muž či žena mohou být správně vychováni k těm pravým hodnotám rovnosti atd., ale nic to nezmění, pakliže nebudou mít ve společnosti takové podmínky, aby toto chování a jednání mohli vůbec používat a uplatnit. Mnoho lidí na to jistě namítne, že dnešní generace je zkažená a vychovávaná k těm kapitalistickým a tedy sexistickým hodnotám a problém tedy je ve výchově. Já ale znovu říkám ne! V těchto lidech je problém, že dlouho žili v určitém společenském klimatu, kterému se přizpůsobili a převzali ho za vlastní a tedy za to přirozené.To však nemá co dělat z výchovou v dětství, tedy v rodině.

Podívejme se tedy na bod 2. Klima ve společnosti je zcela zásadní, tedy v jaké atmosfeře a klimatu žena žije. Samozřejmě, že přesexualizované a ponižující podmínky nepřebírá žena za své, bohužel se s nimi setkává i od nás velice často. Často se potom stává, že žena na ně přistoupí a tyto podmínky jí připadají přirozené. Ano, zmiňovaná obsluha nahoře bez mě i jako muži vadí a je mi nepříjemná. Mnoho ženám, které to dělají, to však připadá normální a nevidí v tom problém. Stejně tak v mnoha jiných věcech, především v reklamách a různých filmech, které dělají z žen poslušné kuchařky a roztahovačky nohou k potřebám muže. Naopak v poslední době populární propaganda v podobě drsňáckých naposilovaných mužatek je druhý extrém. Žena by se tedy neměla přispůsobovat mužům a jejich sexistickým přáním, jakou „kundu“ by si přáli mít, i když je to velice těžké. Měla by se snažit, stejně jako by měli muži,o harmonické a rovnocenné soužití i přes určité dané rozdíly.

Dalším problémen ve společnosti je, jak jsem se již zmínil na začátku, že je žena odstrkována od politiky a vážných záležitostí. Žije v době, kde politika a rozhodování patří mužům a jí patří zábava a starání se o byt, děti a jidlo. Ano, jako bychom žili někde ve středověku či lépe v pravěku.

Potom se nesmíme divit, že na diskotékách a na místech, kde nejde o vážné věci, je žen jako much. Nesmíme se potom divit, že ženy jsou velmi aktivní např. v ekologii a právech zvířat. Proč?Jde o starání se o něco a opatrování a společnost ji utvrzuje v tom, že to je přesně to, co jí je vlastní a přirozené. Naším velkým úkolem v boji proti sexismu by mělo být rozboření těchto hranic a zamezení ponižování. Změnit celé společenské klima.

Samozřejmě velkým problémem je samotné klima uvnitř hnutí a organizací. Částečně to nastínila Martina, jen to není moc rozebráno. Zejména v antifašistických ale i anarchistických skupinách je problém v tom, že zde převládá velmi zatrpklé macho chování, z kterého často cítíme chování ovlivněné sexualitou a ne spoluprácí, která by měla mít základ ve vzájemném respektu a úctě bez povrchních výlevů. Ve skupinách je na příchozí ženu pohlíženo očima mužů jako na budoucí terč jejich tužeb a ne jako na novou spolupracovnici. Práce žen není oceňována stejně jako u můžů, ale je brána s určitou přirozeností až flegmatismem. V antifašistických skupinách se také setkáváme s agresivním, nafoukaným a rváčským macho chováním, kde v podstatě ženy ani najít místo nemohou. Skupiny a organizace mají před sebou do budoucna velký úkol. Zbavit se sexualního, agresivního macho chování uvnitř skupin, tedy zharmonizovat toto vnitřní chování, které ani ve vztahu muže k muži není zcela ideální. Až se urovná toto chování, bude to velký krok k tomu, aby se více žen zapojovalo do antifašistické práce a nebálo se vstoupit do takovýchto skupin. Bohužel dnes je to východisko jen pro ty ženy, které mají pevné nervy, odhodlání a trpělivost. ●

Jan Kenský

NÁRODNÍ ODPOR - PŘÍKLAD TUNELOVÁNÍ JINÝCH ORGANIZACÍ

1. Máje v Brně o sobě dala znovu vědět organizace Národní odpor (NO), tentokrát nejen zastoupená v Praze, ale i v Českých Budějovicích, Brně, Jihlavě a Karlových Varech. Po neúspěchu Pravé alternativy a jejich neustálého atakování ze strany antifašistů se rozhodli neonacisté Národní odpor zreformovat a obnovit boj na ilegálním základě.

Nový Národní odpor si vzal v budování nové organizace za příklad několik věcí. Především to je kopírování německé organizace Freie Kameradschaften, což jsou volné autonomní neonacistické struktury v Německu, a Antifašistické akce a jejich styl a princip boje si chce neúspěšně přivlastnit.
Uvedené kopírování je tak nápadné, že je může přehlédnout snad jen člověk, který nemá vůbec ponětí o uvedených pojmech. Předně si něco řekněme o samotném kopírování těchto organizací a v rámci toho budu mluvit i o samotném NO.

Freie Kameradschaften (FK, tedy volní kamarádi) jsou vzorem NO a je zřejmé, že se někdo z NO napojil v průběhu činnosti NSB/PA na některou tuto lokální skupinu v Německu. Může v tom samozřejmě být i nevinné surfování na stránkách těchto skupin a získávání informací. Volní kamarádi jsou lokálními autonomními skupinami, které nejsou a nechtějí být politickou stranou, ale mnoho jejich aktivistů jsou členy NPD/JN. Původním vzorem jsou SA, tedy obranná složka NSDAP, nejdříve pořádková složka, která měla chránit akce nacistů a napadat a zastrašovat protivníky a nepřátele. FK nemají žádné vedení a jejich principem je autonomní činnost, tedy práce ve své lokalitě, propagace nacionálního socialismu, militantní boj s protivníky a tzv. anti-antifa činnost, která právě vznikla s těchto struktur. Hojně používaným heslem FK je „svobodně, sociálně, národně".

A teď k našemu Národnímu odporu. V jejich úvodním prohlášení se dočteme, že NO je teď psáno s malým N a to kvůli tomu, že je to síť na sobě nezávislých autonomních skupin bez jakéhokoli vedení. Je tedy velmi těžké tomu u neonacistů uvěřit a pochybuji, že to u nich může takto fungovat, navíc u zmiňovaných FK to také nefunguje a každá autonomní skupina FK má většinou svého známějšího aktivistu. NO si přivlastnila a založila činnost Anti-antifa a na jejich stránkách jsou fotky tzv. antifašistů a levicových aktivistů (jsou zde uveřejňováni v podstatě všichni, kteří jim tyto lidi svou vizáží připomínají), zatím tedy - slušně řečeno - bez valných úspěchů, i když je to první pokus a uvidíme do budoucna, jak se to aktivistů NO bude dařit. 1. Máj byl NO zmiňován na letácích a heslech také jako osvobození Brna od rudých a ihned 8. května se skupina 20 členů NO pokusila narušit demonstraci AFA a ČSAF k připomenutí osvobození naší země od fašismu. Jejich výsledkem byl jeden napadnutý člověk a „hrdinné" či spíše infantilní ukořistění stuh z antifašisty položených věnců. Nějaké větší aktivity v rámci Anti-antifa však nejsou hlášeny a nedějí se. Samotné aktualizace stránek NO mají rozmezí ne týdnů, ale spíše měsíců. Zmiňované heslo FK je v podobné formě používané i NO aktivisty a znak FK, tedy černý prapor si NO okopírovali taktéž i se zmiňovaným trapným textem. Stačí ještě zmínit, že velké, teď již nefunkční, stránky FK byli www.widerstand.com, tedy v češtině to samé, co má za stránky NO.

Kopírování AFA je zejména v principu boje a např. používání maskování na svých akcích. Neonacisté se až do poslední chvíle bránili maskování na svých akcích, NO však tento znak militantních antifašistů vzala za své, a v Brně jsme na 1. Máje mohli vidět až moc zakuklených neonacistům, kteří však docela pozdě začali bránit svou identifikaci, když většina z nich už je rozkryta od hlavy až k patě. Zakuklence si dala i na svá trička a na své stránky, a to i přesto, že ani u Německých FK to není používáno a je tomu dokonce často zabraňováno. Zamezování akcí nepřátel také NO převzal spíše od AFA, i když zatím ne moc úspěšně, FK totiž požívá jen militantních akcí, ke kterým se nehlásí jako FK. Snaží se zachovat si tvář slušných a neagresivních chlapců a dívek. Styl vedení webových stránek a monitoringu svědčí a jasném kopírování, a to bez jakéhokoliv studia. Jejich prohlášení k volbám a odmítnutí politické pravice i levice svědčí již o nějaké formě autonomního nacismu majícího kořeny např. u ranných „levicových" nacistů ve 30tých letech či v něčem i u Německé neonacistické strany FAP (Svobodná dělnická strana) působící v Německu od roku 1975 do roku 1995, která již nemá s organizací FK nic společného a je zde možné ovlivnění autora snad i samotnou českou AFA.

Hra NO na revolučnost je jen trapným gestem a má ho okopírované od FK a mnoha podobných skupin v Evropě, samotní neonacisté však ani nevědí co si mají pod ním představit či si představí obrázek hromadného masakru protivníků.

NO je zatím organizací bez větších aktivit, jejíž jediným úspěchem je vytvoření internetových stránek, které jsou však zatím jen sporadicky aktualizované. Je směsí všemožných vzorů podobných skupin. NS aktivisté u nás však nemají žádné zkušenosti s takovýmto typem organizace. NO znamená jistě jen pramalé nebezpečí v ovlivnění pracujících či starší generace, avšak u mládeže je možnost větší. Ona autonomnost, znak „sociálnosti" bez vůdcovské vedení, krajní militantnost a odkazováním na sportovní aktivitu se může jevit velice přitažlivou.

Naším samozřejmým úkolem je rozbít tuto organizaci a tyto struktury ať už jsou méně či více nebezpečné. Nesmíme zapomenout, že členy NO jsou největší osobnosti z bývalé strany NSB/PA a NO je tedy stále špičkou neonacistického hnutí u nás.

NE NÁRODNÍ, ALE ANTIFAŠISTICKÝ ODPOR! ●

Jan Kenský

VOLBY 2002 A KRAJNÍ PRAVICE

Volby 2002 nebyly pro nás všechny ničím novým a ani jsme si nemohli myslet, že se změní. Vybírat si mezi stranami od levice k pravici znamená vybírat si mezi čertem a ďáblem a jejich politická východiska znamenají jít z bláta do louže. I přes toto všechno jsme se před volbami obávali výhry pravice a obzvláště velkého posílení krajní pravice. Pravice nakonec nevyhrála a všude v médiích se diskutovalo o tom, jak je možné, že KSČM dostala tolik hlasů, tedy 19%. I v našem hnutí se mluvilo o výhře levice a ČSSD a zapomnělo se na jednu věc a to na to, že krajní pravice značně posílela a objevilo se i mnoho jiných podobných stran.

O účast ve volbách usilovalo v podstatě 9 krajně pravicových stran včetně ODS, kterou do této škatulky nelze nepočítat. Některé, jako třeba Národní strana, se do voleb vůbec nedostaly, většinou kvůli vlastní neschopnosti. V neprospěch ultrapravice jistě hovořila její nejednotnost a také neschopnost nabídnout to, po čem lidé touží. I přes toto všechno jsme většinu z nich mohli vidět ve volebních šotech na České televizi, kde šířily svůj nacionalismus a nenávist ke všemu jinému a cizímu. Národně demokratická strana (NDS) měla kvůli svému šotu problémy s policií, když Jan Kopal mluvil o přistěhovalcích a kriminalitě a přitom se u toho objevily obrázky Rómů. NDS poté změnila taktiku a člen NDS se sešel s předsedou Rómské občanské iniciativy (ROI) a domluvili se na spolupráci, což bylo šokující jak pro některé rómské představitele tak i pro AFA. NDS totiž takto využila ROI k zamaskování své xenofobní a rasistické politiky. ROI jsme proto napsali stejně jako mnoha jiným dopis, ve kterém jsme odmítali tento absurdní pokus o pomoc NDS ze strany ROI, která svou spolupráci brala jako vítězství nad xenofobií v ČR. NDS nakonec ve volbách propadla, dostala 0,11% což je 5532 hlasů, na druhou stranu to ale není zas tak málo na novou stranu, která na veřejnosti demonstruje v 6 lidech.

Stranou, u které sice nehrozilo, že by se dostala do parlamentu, ale hrozilo, že by dostala peníze od státu, kdyby překročila danou hranici což je asi 1,5 %, byli Republikáni Miroslava Sládka. Ta nakonec dostala necelé 1%, tedy 46 325 hlasů. Sládek i přes svou kampaň po celé ČR a typický volební šot šitý jemu na míru, kde vysvětloval proč je tou jedinou pravou stranou, nedokázal lidi oslovit a zřejmě jeho čas už brzy pomine. Kdyby se spojil alespoň se svými bývalými kolegy, kteří si zvolili název Republikáni, dostal by alespoň o 0,14% víc, tedy víc o 7000 hlasů.

Nová strana, u které bylo nejpravděpodobnější že se dostane do parlamentu a která se schovává za demokratickou masku, je Česká strana národně sociální (ČSNS). Jejich kampaň byla skutečně velkolepá a dokonce byli schopni oslovit známé osobnosti jako třeba Radima Uzla, známého to sexuologa, který ve volebním šotu ČSNS proklamoval, jaká že to je jediná strana hájící práva sexuálních menšin, což bylo skutečně směšné a asi dobře zaplacené. ČSNS nakonec propadla s 0,81% hlasů a jak je vidět z posledních událostí, tak na této kampani na dlouho zkrachovala a hodlá zažalovat svého dosavadního předsedu Šulu. ČSNS nevyhrála i přes to, že se stala nadějí mnoha nacionalistů a fašistů, kteří volili právě tuto stranu, jak se můžeme dočíst na stránkách Národní strany, Vlasti a dalších.

ODS měla ve srovnání s minulými volbami kampaň menší, nezáživnou a nelákavou. Právě kvůli rozčarování z politiky ČSSD jsem ale nervózně čekal, že zvítězí, což se naštěstí nestalo. ODS dostala 25% hlasů, tedy ji volilo 1 166 975 lidí.
Mnoho tzv. demokratických voličů zřejmě také odradila značně xenofobní a nacionalistická kampaň, která sice přilákala mnoho podobně cítících lidí, ODS však spíše díky tomu ztratila.

Václav Klaus se jako vždy očistil větou, že za vším jsou škodiči zvenčí a že je připraven jednou znovu převzít naší zemi do svých neohrabaných rukou a zrychlit proces vykrádání z kapes pracujících a jiných jemu oblíbených neoliberálních procesů.

Ostatní krajně pravicové strany (Česká pravice, Pravý blok, České sociálně demokratické hnutí, Moravská demokratická strana) dostaly dohromady 0,92% hlasů, což sice není moc ale ani málo na tak bezvýznamné straničky.

Celkově vzato dostaly všechny tyto strany mimo ODS 3%, což je 142 000 hlasů. Osobně to beru jako značné posílení pravice i přes jejich celkovou prohru, vezme-li v úvahu programy těchto stran a to, že je bylo schopno volit tolik lidí. Stále je zde mnoho práce, protože je tu skoro 150 000 lidí, jimž je sympatický xenofobní a nacionalistický program a to nepočítaje hlasy ODS. Zavazuje nás to k intenzivnější antifašistické práci a ke spojení našich sil proti pravici. AFA si toto vše uvědomila a po volbách vydala leták nazvaný „Všemi prostředky proti neonacistům a krajní pravici - historie se nesmí opakovat!", který mobilizuje proti všem zmiňovaným stranách. Naším úkolem je zatlačit tyto strany do kouta a hned vzápětí lidem nabídnout jasnou sociální alternativu mimo volby, které jsou alternativou jen pro ty, kteří se chtějí nechat obelhat a okrást, ale vždy od jiných rukou. Pro nás budiž pozitivem to, že skoro polovina lidí nešla k volbám a je na nás, aby přišla doba, kdy politici se budou volit sami a lidem dojde trpělivost. ●

Jan Kenský

JOHNY KENTUS GANG

Pod tímto názvem vystupuje skupina nejaktivnějších psychopatických rváčů, která intenzivně šíří teror brněnskými ulicemi. Johny Kentus Gang (JKG) vznikl jako hooliganská skupina v roce 1999 a od té doby počet jejích členů stoupl na téměř čtyři desítky. JKG sám sebe označuje jako čistě hooliganskou skupinu. Vyznávají A. C. A. B. (All cops are bastards - Všichni policajti jsou bastardi), i když mají někteří členové velmi dobré vztahy s represivními složkami, zvláště některými příslušníky Městské policie Brno. Tvrdí, že se hlásí k pravici (a parlamentní stranu „pana Profesora“ tím asi nemyslí), ale neustále zdůrazňují, že hooligans „politika“ nezajímá, že hooligans jsou podle vyjádření jednoho svého člena „o sportu a o násilí“. To však ve skutečnosti neplatí. JKG se chová jako typická neofašistická bojůvka. V nočním Brně v přesile napadají bezdůvodně lidi, kteří nevzbuzují jejich sympatie a organizovaně útočí na koncerty, kluby nebo restaurace. Někteří starší členové JKG se nepokrytě hlásí k White power skinheads a ti mladší je povětšinou následují. Byla by zásadní chyba vnímat JKG jako skupinu bezmozků a chuligánů, které jde jen o bezdůvodné násilí. JKG má velmi silný potenciál národně-sociálního komanda. Kromě fyzické síly a schopnosti efektivně útočit, jsou poměrně dobře organizovaní (i když na svých i-netových stránkách tvrdí opak), ví, jak jednat s policií a především mají pevné vztahy s místní white-power a NS scénou. Tento potenciál velmi rychle vycítilo politické vedení Národního odporu Praha, nejaktivnější a nejnebezpečnější neofašistické buňky na našem území, a pokusilo se opakovaně získat členy JKG pro zvrácený boj za rasu, národ a národně-sociální puč. To, že JKG tyto snahy zatím odmítal, neznamená, že tomu tak bude i v budoucnu. Na staré jádro JKG se totiž nabalují noví sympatizanti z řad mladých brněnských boneheadů. V Brně je totiž v podstatě jedinou aktivní skupinou, která sdružuje neofašisty. Právě proto JKG představuje významnou neonacistickou hrozbu pro nás všechny.

AKTIVITY

Hlavní aktivitou JKG jsou tzv. výjezdy, kdy při utkáních fotbalového týmu Brna na stadionech v jiných městech vyhledávají potyčky se znepřátelenými hooliganskými gangy, policií i obyčejnými lidmi, kteří se jim připletou do cesty. Demolují restaurace, vykrádají benzínové pumpy, sexuálně obtěžují mladé ženy. Krácení dlouhé chvíle v podání JKG. Domácí utkání fotbalového týmu navštěvují poměrně nepravidelně, někteří z nich tvrdí, že je fotbal vůbec nezajímá. Půlročně vydávají vlastní časopis pod názvem Eagle.

Nedílnou součástí zábavy těchto rváčů jsou útoky v nočním Brně. Jsou zaměřeny především proti mladým lidem. Zvlášť spadeno má JKG na antifašisty a příslušníky subkultur SHARP skinheads a punks.

V posledním roce se aktivita JKG v tomto ohledu výrazně zvýšila a stále se stupňuje. Intenzivní útoky začaly v lednu tohoto roku, především nočním terorem před brněnským Hlavním nádražím. Z nich pravděpodobně nejkrvavější se odehrál zhruba v polovině ledna. Asi 10 SHARPs bylo napadeno zhruba trojnásobnou přesilou hooligans. Členové JKG se velmi často chvástají tím, že mají rádi „rovný“ boj. Takže v jejich podání je rovný boj zhruba tři na jednoho. Ještě v lednu následovaly útoky na restauraci Rakev a na centrum Skleněná louka. Kromě toho samozřejmě proběhlo mnoho náhodných útoků na ulicích. Jeden mladík málem nepřežil vážnou ztrátu krve poté, co ho neofašista bodl nožem těsně vedle srdce.

Další velký útok se odehrál v noci z 20. na 21. dubna. Asi padesát ozbrojených neofašistů a hooliganů s tradiční tichou podporou policie napadlo koncert v restauraci U Holubů. Účastníci koncertu je sice zahnali na útěk, ovšem policie většině z nich zabránila v pronásledování útočníků. Další útok na klub Skleněná louka v noci z 27. na 28. dubna dopadl pro malou bojůvku fiaskem. Byli zahnáni několika antifašisty na útěk. Na stejný klub však zaútočili ještě jednou v noci z 11. na 12. května. Pod záminkou útoku na antifašisty vtrhla těsně před zavřením do klubu asi desetičlenná banda. Výsledkem bylo jedno vážné zranění a několik lehkých. Tu noc však došlo ještě k jednomu útoku, který měl daleko vážnější následek. Asi dvacetičlenná skupina útočníků s tyčkami napadla několik mladých lidí, kteří se vraceli z koncertu v klubu Fan Favorit. Jeden z napadených bojoval několik dní v komatu o život. Jeho život už naštěstí není v ohrožení, ale bohužel přišel o jedno oko, na které už nikdy nebude vidět.

UŽ DOST!

Můžete čekat na další útoky těchto fanatických násilníků, kteří jsou pro svou zvrácenou zábavu schopni kohokoliv přizabít nebo zmrzačit. Můžete dál nečinně přihlížet chuligánskému teroru a doufat, že zrovna vy se nestanete jejich obětí. Můžete se spoléhat na laxní a arogantní policii, která místo toho, aby proti náckům a hooliganům zasáhla, je naprosto drze ochraňuje a často dokonce otevřeně podporuje.

My z Antifašistické akce Brno říkáme: **UŽ DOST!** Nebuďte lhostejní! Přidejte se k nám! Podporujte nás! Pomozte nám vyhnat neofašisty a hooliganské násilníky z ulic našeho města! ●

Josef Kramář (AFA Brno)

SLÁDEK NEPROŠEL

V pátek 3. 5. v podvečer se na vysokomýtském náměstí Přemysla Otakara II. konal předvolební mítink krajně pravicové strany Republikáni Miroslava Sládka. Řečníkem nebyl nikdo jiný než sám fuhrer, jenž si své jméno zvěčnil i do názvu své sekty. Místní antifašisté však nehodlali nechat Sládka šířit rasismus, xenofobii a nacionalismu bez odporu.

Asi deset minut po začátku mítinku na náměstí z postraní uličky vešla skupinka černě oděných maskovaných antifašistů. Jakmile je Sládek spatřil, výraz jeho tváře se zkřivil do vyděšené grimasy a dal se na úprk, přičemž si rukama zakrýval hlavu. Jeho útěk se zastavil až tam, kam dosáhla šňůra od jeho mikrofonu. Dopředu se rozeběhli i antifašisté, kterým v ústrety vyběhla ochranka.

Ačkoliv antifašisty svým počtem minimálně dvakrát převyšily, daly se i Sládkovi gorily na útěk poté, co se těsně přiblížily k prvnímu z antifašistů a ten zasunul ruku do kapsy. Vytáhl však jen petardu, která se spolu s dalšími přidala k dešti shnilého ovoce a pytlíků s barvou letících Sládkovým směrem.

Vzápětí poté se antifašisté rozprchli a ztratili v okolních ulicích. Jeden z antifašistů byl později zadržen, zatčen a obviněn z přestupku.

STANOVISKO ANTIFAŠISTICKÉ SKUPINY 5. KVĚTNA K NARUŠENÍ SLÁDKOVA MÍTINKU

V pátek 3. května byl částí členů Antifašistické skupiny 5. května narušen předvolební mítink známého krajně pravicového hlasatele rasismu, nacionalismu a xenofobie Sládka. Skupinka antifašistů přišla na náměstí Přemysla Otakara II., kde se mítink konal, a směrem na Sládka házela shnilé ovoce, pytlíky s barvou a několik petard.

Jako obyvatelům Vysokého Mýta nám není lhostejné, že do našich ulic přitáhl šiřitel rasové a národnostní nesnášenlivosti, navíc téměř v předvečer dvou významných výročí připomínajících boj proti fašismu. Neuznáváme právo na volné šíření štvavých myšlenek, které nevyhnutelně končí plynovými komorami. Každý diktátor, Stalinem počínaje a Hitlerem konče, začínal s líbivými frázemi a nabízel jednoduchá řešení, ale končil krvavým terorem a holocaustem.

Zároveň si myslíme, že to jsou pouze místní lidé, kteří mají právo různé proto-fašisty zastavit. Nepomohou žádné státní zákazy a policejní represe. Naopak, ty dodají fašizujícím myšlenkám lákavou příchuť zakázaného ovoce a z jejich zapálených vůdců vyrobí mučedníky.

Tedy přesně takovou živnou půdu, jakou pro šíření svých zvrhlých myšlenek potřebují.

Fašismu, i tomu z taktických důvodů zatím skrývanému jako v případě Republikánů, nesmí být ponechán žádný veřejný prostor. Šiřitelé rasové a národnostní nenávisti se musí ve své každodenní politické práci střetávat s odporem obyčejných lidí; jen tak mohou být vytlačeni z ulic.

Celou Evropou začíná znovu obcházet strašidlo nacionalismu a fašismu. Vzpomeňme jen Haidera v Rakousku, premiéra Berlusconiho v Itálii či nejnověji Le Pena ve Francii. Ti všichni začínali podobně. Dnes je Sládek pro většinu lidí pouhým Mr. Beanem hodným tak maximálně shovívavého úsměvu, ale tak to nemusí zůstat navždy. Není to tak dávno, kdy se vyzbrojen imunitou producíroval parlamentem. A koneckonců ve třicátých letech byla lidem v Německu obskurní ukřičená postavička s knírkem také pouze pro smích. Ten se však brzy zkřivil do šíleného šklebu s příchutí Cyklonu B...

Naší akcí jsme v žádném případě nechtěli nikoho zranit, jak by nám mohlo být podstrkováno. Cílem, jehož jsme úspěšně dosáhli, bylo symbolické narušení republikánského mítinku a ukázání odporu. Při akci jsme použili šátky na zakrytí tváře; snažili jsme se tak jednak zabránit personifikaci akce (protože je lhostejné, kdo se na ní konkrétně podílel), jednak šlo o preventivní opatření před případnými represemi.

Vysoké Mýto bylo a zůstane antifašistické. Všude, kde se ukáže rasistická, fašistická, nacionalistická či xenofobní propaganda, budeme i my. ●

Antifašistická skupina 5. května

PŘEHLED SLOVENSKÉHO KRAJNĚ PRAVICOVÉHO, NACIONALISTICKÉHO A NEONACISTICKÉHO HNUTÍ

Zdravím AFA, v prvom rade by som sa chcel rád poďakovať za Vami zverejnený rozhovor s členom antifašistického hnutia na Slovensku v č. 5/2002 a rád by som ho doplnil ďalšími informáciami o zoskupeniach (bývalých aj súčasných) krajnepravicovej, nacionálnej a neonacistickej scény na Slovensku. Členmi viacerých oficiálne zaregistrovaných národniarskych zoskupení sú často NS - skinheadi.

- **Blood&Honour - Division Slovakia**
- bratislavská pobočka B&H
- vznik v Bratislave 20.4.1994
- vydávanie časopisu „1939"
- Podstavek Robert, Rovniankova 12, 85101 Bratislava
- PO Box 87, 85007 Bratislava 57

- **Blood&Honour - Engerau** (Bratislava-Petržalka)
- petržalská pobočka B&H
- vydáva časopis „Biela mysel"

- **Blood&Honour - Nitra**

- **Blood&Honour - Tatras** (Prešov)
- prešovská pobočka B&H
- vznik v októbri 1996
- zameranie predovšetkým na východnú časť SR
- organizujú koncerty (aj so zahraničnou účasťou), stáli za organizovaním koncertu 27. júna 1998 s účasťou Celtic Warrior (VB) a Konkwista 88 (Polsko) v Dulovej Vsi pri Prešove

- **BSJ - Biela Slovenská Jednota** (WSU - White Slovakian Unity)
- založená v decembri 1996
- fungovať začali v júni 1997
- zakladateľ Rudolf Schutzt (vystupuje pod menom Pastor Rudolf Scmidt), jeden z prevádzkovateľov whitefront.net
- dňa 28. 8. 2001 bolo oznámené že na Internete pod adresou whitepower.sk sú uverejnené materiály, ktoré vyzývajú k rasovej, národnostnej, náboženskej a inej neznášanlivosti. Prípad preveruje OO PZ Ružinov - západ ako podozrenie zo spáchania trestného činu podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potlačeniu práv a slobôd občanov podľa § 261 Trestného zákona. *(Výročná správa o stave a vývoji extrémizmu na území SR v r. 2001)*
- časopisy „Ostara" a „Hlas slobody"
- ich cieľom je zjednotenie a spolupráca medzi nacionalistami a národnými socialistami
- fungujú ako distribučné stredisko časopisov, rôznych pronárodne a antisemitisticky orientovaných publikácií, textov hudobných skupín, tričiek s neonacistickými symbolmi a insigniami atď.

- **The Church of Jesus Christ Christian - Aryan Nations** (CJCC)
- pôsobiteľ Rudolf Schutz (vystupuje pod menom Pastor Rudolf Scmidt)

- **The Christian Separatist Church Society Slovensko** (CSCS)
- zakladateľ Rudolf Schutzt (vystupuje pod menom Pastor Rudolf Scmidt)
- BSJ/HS, PO Box 29, 079 01 Veľké Kapušany

- **Felvidéki Magyar Front** (FMF)
- skupina NS skinheads z radov maďarskej menšiny žijúcej na Slovensku
- spochybňujú Trianonskú mierovú zmluvu, ktorá ukončila I. sv. vojnu a kde sa vytýčili hranice novovznikajúceho Československa
- mali svoje neoficiálne zastúpenie a dostávali podporu aj v krajne pravicovej strane MIÉP v Maďarsku, ktorého predsedom je maďarský nacionalista - István Csurka.
- veľká časť týchto skinheadov tvorila aj tvrdé jadro fanúšikov futbalového klubu DAC Dunajská Streda, ktorá udržiava družbu s maďarskými hooligans predovšetkým z FTC Ferencváros.
- usporadúvajú na území SR koncerty NS skupín prevažne z Maďarska (Archivum, júl 2000 / aug. 2001)
- vydávali časopis FMF (min. 3 čísla)
- najaktívnejší: Pörsök Tamás (Brejsz), Gazdovský rad 25, 931 01 Šamorín, Méhes Attila (Toudy), Dunajská 12, 931 01 Šamorín, Stehlík Ján, Mliečno 144 (všetko support. B&H - Felvidék)

- **Klan Slovenských Rytierov**
- vznik 1995
- zanikli
- PO Box 49, 850 05 Bratislava, SR

K rasistickému odkazu myšlienok amerického Ku-klux-klanu sa prihlásil slovenský Klan Slovenských Rytierov. Svoj biely pôvod chápali ako nadradenosť a privilégium. Podľa manifestu malo byť ich členstvo dokladované členským preukazom, pri svojich akciách nesmeli jednotky požívať alkoholické nápoje, vydali tiež zákaz poskytovania rozhovorov predstaviteľom médií a tiež spolčovania sa so Židmi a tými čo nemajú biely pôvod. Taktiež členovia KSR mali zvážiť možnosť pôsobenia vo verejných inštitúciách a samozrejme trénovať bojové umenia a používania zbraní.

- **Národno-socialistické hnutie Európy** (NSHE)
- zakladateľ Mészáros, Košice, v minulosti aktívny, vyberal od potencionálnych členov členské príspevky
- jedna z prvých organizácií na Slovensku
- neoznačovali sa za oficiálne hnutie a dištancovali sa od politickej scény
- 29. 07. 1992 vydali svoje dvadsaťšťvorbodové stanovy
- zanikla
- Dňa 29.3.2001 bolo vyšetrovateľom KÚV PZ v Košiciach začaté trestné stíhanie voči I. M. z Košíc pre trestný čin podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potlačeniu práv a slobôd občanov v zmysle § 260 ods. 1, 2) Trestného zákona. Menovaný vydával zin s rasistickým obsahom pod názvom „Edelweis" a ten následne rozmnožoval a distribuoval. Dňa 5. 10. 2001 vyšetrovateľ KÚV PZ v Košiciach podal návrh na podanie obžaloby. *(Výročná správa o stave a vývoji extrémizmu na území SR v r. 2001)*

- **Otčina - Zväz Slovanov**
- Račianska 18, 83104 Bratislava

- **Priatelia prezidenta Tisu**
- PO Box 9, 96505 Radošina

- **Slovakia Hammer Skinheads** (SHS)
- vznik 1995
- stará adresa PO Box 88, 96501 Žiar nad Hronom
- nová adresa SHS, PO Box 65, 99001 Veľký Krtíš
- fungujú ako distribučná sieť, organizátori koncertov a zrazov
- časopis „White Victory" (vydavateľ Pacho, Pachlopnik Ján, Tatranská 87, 94701 Banská Bystrica?, min. 5 čísel)
- priama náväznosť na národno-socialistický odkaz Slovenskej republiky z rokov 1939-45
- prvoradý záujem - zničenie maďarskej iredenty
- oslava Rudolfa Hessa, ktorý je chápaný ako mierotvorca medzi árijskými národmi, Adolfa Hitlera ako veľkého muža národov, príprava na RAHOWA (RAce HOly WAr - rasovú svätú vojnu)
- ako prví vyžadujú najprv osobný kontakt až potom členstvo.
- dištancujú sa od všetkých nepravých národne orientovaných politických strán a organizácií (okrem B&H)
- cítia sa byť elitou elity a uprednostňujú vzdelávanie sa, uvedomelosť a výcvik.

- **Slovenská ľudová strana**
- oficiálne zaregistrované

- **Slovenský národný front** (SNF)
- založený v Trnave
- PO Box 43, 91702 Trnava
- vydávali nálepky, plagáty a tiskoviny s protimaďarskou a rasisitckou tematikou
- vydali svoj program
- návrh o registráciu SNF Ministerstvo vnútra SR zamietlo s výhradami proti slovu „front" v názve organizácie, ktoré znelo militantne.
- pôvodné plány SNF boli dostať sa za podpory skinheadov do parlamentu. Klady parlamentaristickej roviny aj aktívne na svojich zrazoch presadzovali. Očakávaná podpora zo strany skinheadov, ale časom opadla. Príčinami boli predstavy skinheadov o Z.O.G., ktorá by podľa nich vo vláde nemohla tolerovať existenciu krajne pravicovej strany a prezretie plánov SNF urobiť z nich svoju ochranku. SNF sa definitívne zprofanovali, keď jeden z vedúcich predstaviteľov SNF vyhlásil, že naj väčší nepriateľ Slovanov je národný-socializmus.
- následkom vnútorných rozporov sa SNF rozdelilo na Slovenskú ľudovú stranu a skôr spoločensky orientovanú Slovenskú pospolitosť

- **Slovenská národná strana** (mládež)
- oficiálne zaregistrované
- spolupracuje s mladými slovenskými vlastencami

- **Slovenská pospolitosť**
- oficiálne zaregistrované
- spolupracuje s mladými slovenskými vlastencami

- **SS Action Group** (Security Services Action Group)
- založený v Banskej Bystrici
- pochádza z USA, bola založená v r. 1977 a hlási sa k NS organizáciám bojujúcim proti súčasným vládnym systémom a farebnej kriminalite.
- naberanie ich členov spočívalo v 2-3 mesačnej skúšobnej dobe, písomnom, telefonickom, či priamom styku a vyberaním členského (200,- Sk/mesiac - pre jedného člena). Ich cieľom bolo vytvorenie Slovenskej únie národných socialistov, spolu s BSJ.

- **SS Action Group** (Security Services Action Group) - Košice
- zakladateľ Kulo (vydavateľ skinzinu Zákrok, min. 5 čísel)

- **Slovenská vlastenecká organizácia - Garda, Hlinkova mládež**
- po boku Slovenskej vlasteneckej organizácie - Garda sa tiež vytvorilo mládežnícke združenie Hlinkova mládež, ktoré deklaruje, že „...v hnutí Skinheads sa združili Slováci a Slovenky, ktorí verejne bojujú za blaho našej pomaly vymierajúcej árijskej rasy, no často sú znemožňovaní vo verejnoprávnych médiách a zobrazení ako banda nespratníkov. Iní sú organizovaní v rôznych probielych organizáciách na celom Slovensku. Z týchto dvoch chceme vytvoriť silnú mládež zmýšľajúcu vlastenecky po vzore svätoplukovej tradície, ktorá sa postaví v boji za slobodu svojho národa."- (Rodobrana#6/98). Okrem toho chce túto mládež vychovávať a vzdelávať v národno socialistickom duchu.
- spoluorganizátor osláv výročí vzniku slovenského štátu 14. marca

- **Women for Aryan Unity**
- aktívne ženské hnutie
- vydáva svoj občasník

Zoznam nieje kompletný. Odbor násilnej kriminality úradu kriminálnej polície správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru vo svojej verejnej výročnej správe o stave a vývoji extrémizmu na území SR v roku 2001 (okrem „ľavicového extrémistického hnutia"!) zadokumentoval aj činnosť iných neonacistických subjektov
- **Combat 18**
- **Rytieri Slnečného klanu**
- **Bojovníci keltského kríža**
- **Celtic Tradition** (org. koncertu Brutal Attack 17. 10. 1998)

vznik ktorých je podľa našich informácií buď konšpiratívneho charakteru (ako krycí názov pri usporadúvaní koncertov) alebo ich činnosť nebola zatiaľ dokázaná.

V solidarite ●

nd

ALARM: NOVÝ INFORMAČNÍ PORTÁL NA INTERNETU!

Přinášíme vám úvodní prohlášení nového info portálu, který naleznete na internetové adrese alarm.solidarita.org

…po dlouhých přípravách, které by se daly, proč to nepřiznat, počítat spíše na vlekoucí se měsíce než na dlouhé týdny a které rozhodně nebyly bez nesnází všeho druhu, přicházíme s internetovým magazínem libertinského komunismu. Co je jeho cílem? Co v Alarmu najdete - a co ne? A kdo se za ním „skrývá“? To se dozvíte v následujícím úvodním prohlášení.

Svět, v němž žijeme, je jiný než ten, která známe z oficiálních médií

A zdaleka to není jen proto, že „se v nich lže„. Často totiž nelžou: píší-li totiž noviny, že propouštět se musí, protože to pomáhá ekonomice, mají pravdu: akcie, hodnota firem, které propustí dostatek pracujících na dlažbu, stoupají. Poučuje-li nás televize, že člověk musí být flexibilní pracovní silou, která je ochotná zapomenout na vlastní život a stěhovat se tu a zase tam, rekvalifikovat se na to či ono, je to realistická výpověď o životě v kapitalismu: lidé jsou jen specifické zboží, pracovní síla, která má hodnotu jen potud, pokud ji potřebuje kapitál k vytváření zisku.

A že v obrazu, který podávají média, něco chybí? Že svět nenahlížejí z pohledu propouštěného pracujícího, prodavačky, která otročí v supermarketu, pracující, která vykonává degradující práci u linky v závodech tolik vychvalovaných zahraničních investorů, či studenta, který se protlouká mezi školou a brigádami, nebo je na škole s výčitkami, že je pro rodiče přítěží, která studuje díky jejich odříkání si? Že oficiální média nerozumí tragédii osudu „cizí“ pracovní síly, která musí volit status nepohodlného „cizince“, aby udržela naživu rodinu, odloučenou stovkami kilometrů (ekonomický imigrant, co jde „za lepším“, se tomu říká, jako by lidský život šel změřit penězi a jako by člověk mohl donutit kapitál, aby potřeboval právě pracující v Ukrajině - kolika nám v ČR se povedlo přesvědčit zaměstnavatele, že kapitál potřebuje právě nás?)?

Že média nepodávají celý obraz o tomto světě?

Novináři nezamlčují celou skutečnost záměrně, jejich lži, tendenční zamlžování a odvádění pozornosti není povětšinou úmyslné: jen se řídí specifickými požadavky, které diktuje trh. Žurnalisté jsou specialisté, jejichž úkolem je reprodukovat kapitalistickou ideologii, zmatek a odcizení.

Oficiální média prostě jen nejsou „naše“ média - ale média o nás: kradou proletariátu jeho každodenní zkušenost, berou nám naše životy - aby je spolkla a vyplivla jako jednu epizodu v odcizeném společenském spektáklu. Z tisíců našich každodenních ponižujících Sophiiných voleb se stávají statistická čísla, desetitisíce drobných vzdorů, kdy zkoušíme na pracovištích, bydlištích či školách uchopit svůj život do vlastních rukou, se do médií nedostanou, za milióny našich přitakání systému není vidět to, jak se jim vzpíráme (a tedy potenciál vzpoury) - stávají se jen dokladem o životaschopnosti diktatury kapitálu. Všechno, co by mohlo obsahovat jen sebemenší zárodek radikální tendence a kritiky dnešní asociální společnosti, média interpretují podle potřeby jako konstruktivní kritiku, projev asociálnosti, impuls zdravého občanského aktivismu či omluvitelného (a pro kapitalismus tak potřebného!) idealismu. Tu otcovsky ocení, tu pacifikují, tam podpoří represi: a vždy poslouží systému, aby všechno absorboval, ovládnul - a ustál.

Naším cílem není dělat protiváhu oficiálním novinám: chceme jen vyjádřit naši každodenní zkušenost z života v kapitalistické společnosti, její reflexe a anarchokomunistickou tendenci, která je výrazem této zkušenosti: tendenci, která odmítá současný soukromý kapitalismu stejně jako státní kapitalismus, který vládnul východnímu bloku před rokem 1989, jako jen libovolné formy, které na sebe bere diktatura kapitálu.

Koneckonců, nejsme mesiáši, kteří by, jako leninistická levice, viděli jako svůj úkol komandovat pracující - naše činnost vyplývá z pochopení, že jinou šanci na důstojný, lidský život než odpor nemáme. A nechceme mluvit za ostatní, jen sami za sebe, nechceme svět vykládat, chceme jej změnit. Měli-li bychom parafrázovat známý výrok anarchisty Durrutiho ze španělské revoluce, „nový svět existuje a roste už v dnešním odporu proletariátu proti kapitálu“. Opravdu, libertinsko-komunistické hnutí se rodí uvnitř staré, odcizené společnosti jako výraz její totální negace. Může se ztratit z dohledu, může se odmlčet - ale objeví se znovu, protože jeho potřeba bude existovat, dokud bude světu vládnout kapitál.

Jiný svět vybudujeme my sami - pracující, jejichž životy se rozplývají v teátru oficiálních médií, kteří jsou dnes propouštěni, nuceni dělat otupující, ponižující práci, kteří jsou přehazováni jako hromada písku, s nimiž kapitál smýká podle svých potřeb; kteří nejsou ničím jiným než (potřebným, nebo nadbytečným) zbožím na trhu (pracovní silou) - a kteří jím už odmítají být. Ostatně, dnes učinily dějiny jiný svět potřebným i možným.

ALARM!

Alarm, magazín libertinského komunismu, vydává Organizace revolučních anarchistů - Solidarita (ORA-S), všechny články však nebudou naše vlastní. Protože jsme však organizací, která stojí na principu kolektivní odpovědnosti k jednotné teorii/praxi, považujeme za poctivé kolektivní postoje ORA-S odlišit:

- pod kolektivní zodpovědnost ORA-S budou tedy spadat ty články, které budou podepsány členem/členkou ORA-S (nebude-li ovšem zdůrazněno, že se jedná o jeho/její osobní názor, například proto, že otázky, o nichž text pojednává, leží za politickou shodou ORA-S);
- naopak texty našich členů/členek, které vyjadřují jen jejich osobní názor, články našich sympatizantů/spolupracovníků, monitory či překládané texty jiných skupin vydáváme proto, že je považujeme za přínosné a inspirativní pro teorii/praxi, v něčem by však s nimi ORA-S možná nesouhlasila.

CO V ALARMU NAJDETE...

Nechceme se tvářit, že jsme byli u všeho - jen proto, že umíme přepsat zprávy z iDnes či Českých novin. Zprávy postavené na informacích jak z oficiálních zdrojů, tak například z A - Infos či IMC chceme oddělit od vlastních: ty najdete v rubrice **Zprávy** (a přiznáváme, že těch bude spíš méně), přejímané zprávy v rubrice **Monitor.**

Rozhovory najdete v **Rozhovorech** a kratší úvahy, komentáře a zamyšlení z pera členů/členek kolektivu Alarmu, opět překvapivě :), v **Glosách**.

V rubrice **Třída v boji** chceme přinášet krátké zprávičky o odporu proletariátu z celého světa.

Eseje, analýzy budou obsahovat delší texty, které mají nějaký vztah k libertinsko-komunistické tendenci nebo pro ni mohou být výzvou či přínosem. Znovu, ne pod všechny bychom se „podepsali“, ale mohou přispět k pochopení historie a světa okolo nás.

V **Anoncích** se dozvíte o chystaných diskusích, přednáškách, výstavách i demonstracích a do rubriky Recenze chceme pochytat to nejzajímavější z knih či koncertů atd., co bude v našich skrovných silách.

V rubrice **Prohlášen**í najdete projevy, letáky či plakáty... a ona prohlášení taky :).

Zajímavé internetové stránky všeho druhu bychom chtěli jednou za čas představit v **Tipech z netu** - a s tím, co by vypadalo trochu nepatřičně ve shora uvedených kolonkách, se setkáte v **Podivuhodnostech**.

Menu dojde nejspíš časem svého rozšíření - ale to, že jedna rubrika schází, víme už teď. Kdy zřídíme rubriku **Dopisy a reakce**, však záleží jen na vás!

... A CO NE?

V Alarmu se nesetkáte s tradičními rubrikami jako „domov“ - „zahraničí“ či „hnutí“ - „společnost„, které zdomácněly i na stránkách anarchistických tiskovin (včetně našich) - a není to jen formální nuance jako spíš vyjádření našeho postoje.

Separace hnutí a společnosti často odráží fakt, že se s arogancí aktivistů přehlíží to, co se děje mimo prostor, který je nazýván hnutím. Jenže, jak určit, co je ještě hnutí, a co už ne? Je projevem hnutí spíše ta „nejmarginálnější“ a třeba i nejneúspěšnější vlastní praktická aktivita (akce) pracujících z toho nejopomíjenějšího pracoviště či čtvrti, o níž se aktivisté začasté ani nedozví, nebo často nudné a stereotypní a myšlenku a akci neprovokující akce, které děláme? Za rýsováním a fetišizací terénu hnutí může prosvítat ustrašenost o to, že aktivisté přijdou o své privilegium, o svou posvátnou půdu, a neschopnost pochopit to, že tendence ke vzniku reálného libertinsko-komunistického hnutí se derou na povrch, tak jako vždy v historii třídního boje, bez ohledu na to, nazývají-li se či přizná-li jim někdo milostivě nálepku „hnutí“.

Nenajdete u nás ani rubriky „Z domova“ a „Ze světa“. Ani to pro nás není jen formální libůstka. Je to vyjádření toho, že proletariát nemá vlast. Hranice nevedou mezi národy, státy či rasami, ale mezi buržoazií/kontrarevolucí - a proletariátem/revolucí. Pracující z Francie či Brazílie patří, na rozdíl od „naší domácí kapitalistické třídy“, do stejného světa stejných třídních zájmů jako my.

Odmítáme, byť riskujeme, že budeme označeni za „lifestylisty“, z našeho života separovat kulturu jako něco druhořadého či výjimečného. Jsme přesvědčeni, že libertinský komunismus je zrušením separací mezi „prací“, „kulturou“, „zábavou“, „volným časem“ či „vzděláváním“ - a že to, co v dnešním světě zbožní ekonomika založená na kapitalistickém výrobním způsobu odděluje, splyne v *tvořivou společenskou aktivitu člověka.* ●

1. 7. 2002, redakční kolektiv Alarmu ORA-Solidarita, http://alarm.solidarita.org

ATENTÁT

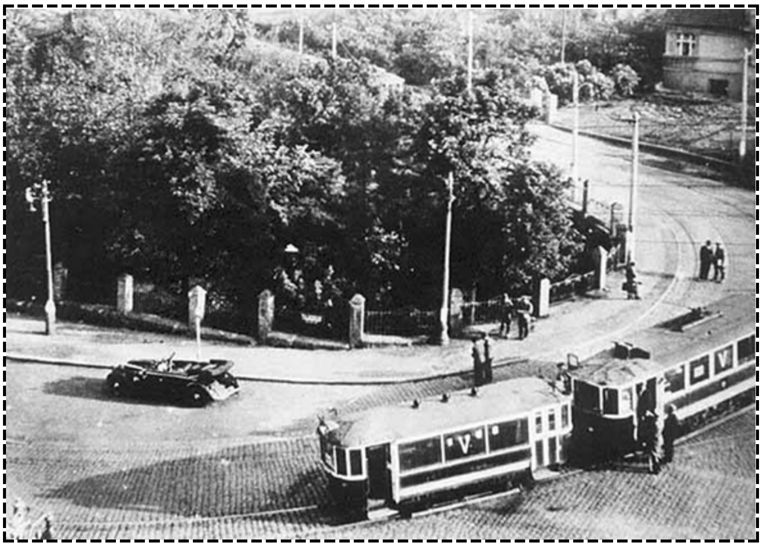
Píše se 27. květen roku 1942. Je něco kolem půl jedenácté dopoledne. V prudké zatáčce tehdejší Kirchmayerovy třídy, nedaleko nemocnice Na Bulovce, postávají dva nenápadní muži. Za chvíli tudy projede černá mercedeska se značkou SS-3. Jezdí tudy pravidelně ze zámku v Panenských Břežanech na Pražský hrad. Jeden z nich se jmenuje Jan Kubiš a druhý Josef Gabčík. Gabčík má přes ruku hozen plášť a pod ním skrývá britský stengun. Na kopci mají dalšího spolupracovníka, Josefa Valčíka. Ten právě spatřil vůz a začíná se česat. Odražený paprsek jeho zrcátka má přesný cíl. Gabčík s Kubišem se připravují. O pár vteřin později již mercedeska brzdí v zatáčce a Josef Gabčík se samopalem v ruce zastupuje vozu cestu, rány se však neozývají. V tom Jan Kubiš odjišťuje pumu a v poslední chvíli ji vrhá na mercedes. Výbuch auto těžce poškodil, ale co víc hlavně smrtelně zranil jeho pasažéra, SS-obergruppenführera Reinharda Heydricha. Řidič Klein sice ještě vyléză z vraku a snaží se atentátníky zastavit pistolí, je však střelen do nohy a oba muži mizí do bezpečí. Zraněného Heydricha naloží na stěhovací vůz firmy Holan a odváží do nemocnice.

Říšský protektor, SS-obergruppenführer Reinhard Heydrich ve své pracovně

Tak probíhal jeden z nejznámějších počinů československých odbojářů na našem území. Avšak dodnes je zamlžen řadou nejasných míst a zdaleka se nejednalo pouze o akt odporu ze strany utlačovaného lidu, jak se s oblibou tvrdí, velice důležitou roli sehrály také mocenské a národní zájmy především Francie a Anglie.

Heydrich nastoupil na Pražský hrad 27. září 1941. Oficiální verze tvrdila, že zastupuje dosavadního protektora von Neuratha, jelikož již není schopen svou funkci ze zdravotních důvodů vykonávat. Skutečnost však byla jiná. Přijel, aby se celou svou autoritou a zkušenostmi vyrovnal s českým odbojem. A měl v tom již tenkrát bohaté zkušenosti. Byl to právě on, kdo vymyslel onen fingovaný útok na vysílač v polské Hlivici, a dal tak záminku k napadnutí Polska jednotkami wehrmachtu. Byl to on, kdo se neštítil povraždit své kamarády za tzv. „Noci dlouhých nožů“, díky které se Hitler zbavil konkurentů z řad SA. Když přijel do protektorátu Böhmen und Mähren, velel Hlavnímu říšskému bezpečnostnímu úřadu (RSHA), podléhalo mu gestapo, sicherhetsdienst a kriminální policie. Hovoří se o něm jako třetím nejdůležitější muži v Říši.

Právě před jeho nástupem fungovala v zemi rozsáhlá odbojová činnost. Největší význam mají informace od agenta A-54 Paula Thűmmela, které zdejší odbojáři pomocí ilegálních vysílaček posílají do Lodnýna, kde sídlí exilová vláda. Thűmmel pracoval v německé zpravodajské špionážní službě abwehr. S českou zpravodajskou službou spolupracoval již od roku 1933. Za tučný poplatek vynášel ze své pracovny tajné plány německého průmyslu a armády. Mimo jiné dodal plán napadení Ruska, plány nového německého těžkého tanku Tiger a spoustu dalších důležitých zpravodajských materiálů. Je považován za nejvýznamnějšího špióna 2. světové války. Zdejší podzemní činnost je vedena hlavně trojicí Balabán, Morávek a Mašín, známí též jako Tři králové. Kromě zpravodajské služby se věnují různým sabotážním akcím. Například jejich výbušniny, vypadající jako brikety, nadělaly škodu nejednomu německému vlakovému transportu nebo továrně. Samozřejmě pražské gestapo po nich slídí kde může, ale zatím bez kloudných výsledků. Vrchol drzosti předvedl Morávek, když si v jedné vinárně Na Příkopech, oblečen do esesácké uniformy, nechal připálit doutník od komisaře gestapa Oskara Fleischera. Ten byl přitom přímo pověřen likvidací Tří králů. Fleischerův nadřízený se o tom dozvěděl posléze z dopisu, který mu zaslal opět Morávek. Pro nabubřelého Fleischera to byla obrovská potupa.

Heydrichova černá mercedeska stojí v prudké zatáčce tehdejší Kirchmayerovy třídy nedlouho po úspěšném atentátu

Již 27. února 1942 se mohl Heydrich pochlubit odhalením slavného A-54. Znamenalo to pro Británii velkou ránu. V té době Německo zcela vážně uvažovalo o pozemní invazi na britské ostrovy a zprávy od Thümmela pro ně byly životně důležité. Další zajímavá událost se pojí k 18. květnu 1942, kdy byl do Prahy pozván Heydrichem sám šéf abwehru Canaris. Canaris byl pravděpodobně také jedním ze zdrojů zpráv pro britskou SIS a Heydrich přišel této spolupráci na kloub. To mělo za následek to, že od té chvíle i abwehr podléhal Heydrichovu hlavnímu říšskému bezpečnostnímu úřadu. Proto bylo v Anglii jasné, chce-li zachránit „svého“ Canarise, Heydrich musí zmizet. Ovšem i Francie si přihřála svou polívčičku. Další Heydrichova štace byla právě Francie. Právě v den atentátu měl namířeno do Berlína, kde mu běl být od Hitlera vydán rozkaz k přesunu do Francie. Bylo jasné, že pokud Heydrich zemře na území protektorátu, veškeré represálie ponese zdejší obyvatelstvo, a proto jeho likvidace až ve Francii byla nežádoucí…

Zatím však nový protektor slavil další úspěch, podařilo se mu postupně rozbít českou odbojovou scénu a téměř znemožnit rádiové spojení s Anglií. Poslední ze Tří králů Morávek padl 21. března 1942 při přestřelce v parčíku u Prašného mostu v Dejvicích.

Tato situace má za následek vyslání tří parašutistických skupin na území protektorátu. Jedná se o Silver A ve složení Josef Valčík a Jiří Potůček, kteří si s sebou vezou vysílačku Libuši. Silver B se skládá z Vladimíra Škáchy a Jaroslava Zemka. Mají za úkol obnovit rádiovou komunikaci a hladký přesun zpráv. Ovšem ve stejném letounu typu Halifax letí i třetí skupina. Nese jméno Antropoid a má za cíl odstranit Heydricha, tvoří ji Josef Gabčík a Jan Kubiš.

Gabčík se narodil roku 1922 nedaleko Žiliny, roku 1939 uprchl do Polska a poté do Anglie. Kubiš pocházel z okolí Třebíče, sloužil v Hranicích a poté se v cizinecké legii setkal s Gabčíkem. Spolu s dalšími třinácti dobrovolníky jsou v Británii podrobeni tvrdému výcviku a nakonec jsou vybráni jako nejlepší pro speciální úkol Antropoidu. 29. prosince startují a v noci přistanou na okupovaném území protektorátu. Po nesnázích s nepřesným přistáním všech skupin se nakonec dostávají do Prahy (kromě Silveru B, ten již významněji do průběhu akce nezasáhl). Navázali kontakt s českou podzemní scénou. Nebylo to ovšem nic jednoduchého, většina kontaktů, které měli parašutisté u sebe, již neplatila a ani sami odbojáři nevěděli, komu mohou věřit a komu ne, nedostatek přímého spojení s Anglií se opět projevil.

Nakonec se však Gabčík prokázal mikrolegitimací podepsanou generálem Ingrem, a tak se spojili s lidmi okolo Morávka. Ti měli ovšem na atentát na Heydricha opačný názor, obávali se, že odvetné akce jejich činnost úplně zničí, nemluvě o ztrátách civilních, což se nakonec ukázalo jako oprávněné. Navrhovali proto do Londýna někoho jiného, především kolaborantského ministra Emanuela Moravce. Ovšem tam již bylo rozhodnuto. Nyní se parašutisté snažili o to dostat se k Heydrichovi co nejblíže a naplánovat celou akci. Na zjišťování jeho osobního programu se mimo jiné podílel například truhlář Pražského hradu, uklízečka či hradní hodinář. Nakonec se rozhodli pro jeho každodenní cestu ze zámku v Panenských Břežanech na Pražský hrad. Původní plán natáhnout přes silnici lano, tím donutit vůz zastavit a poté Heydricha zneškodnit samopalem se ukázal jako těžko proveditelný. Pak přišli na onu ostrou zatáčku.

Hned po uskutečnění atentátu, se oba muži rozdělili, každý prchal někam jinam. Kubiš byl ovšem poznamenán, přes tvář měl krvavý šrám od výbuchu. Avšak odbojová organizace se o ně postarala a našla jim úkryt nejprve po různých konspiračních bytech v Praze a nakonec v kryptě pod chrámem Cyrila a Metoděje v Resslově ulici. Pátrací akce vedená Němci byla kolosální. Již v pět hodin odpoledne v den atentátu bylo vyhlášeno stanné právo, byl vydán zákaz vycházení, veškeré veřejné podniky a doprava na území Prahy se zastavily. Poté Himmler vydal rozkaz ať je pro výstrahu popraveno sto významných příslušníků české inteligence. V noci nacisté vyslechli na tři tisíce lidí, a stále nezachytili žádnou stopu. Pro zvýšení tlaku na obyvatele začala v ulicích jezdit obrněná technika. Další den se na nárožích objevil plakát s fotografií Josefa Valčíka (bylo na ní ovšem jméno Miroslav). Našli ji u Morávka poté, co se zastřelil.

Také byla zvýšena odměna už na celých dvacet miliónů. Ve vyklizené výkladní skříni obchodního domu Baťa se objevila výstavka s věcmi nalezenými na místě činu, šlo o bicykl a dvě tašky, v jedné byla čepice. Byl rovněž přiložen návod, jak podezřelé udat a také zvýrazněná odměna. A samozřejmě kdo by jakkoliv atentátníkům pomáhal, toho čeká poprava i s celou rodinou. Popravy následovaly každý den. Jména mrtvých byla pro výstrahu denně vylepována na temně rudých plakátech.

(pokračování na str. 19)

(dokončení ze str. 18)

Mezitím Heydrich v nemocnici zemřel, ačkoliv lékaři tvrdili, že se jedná o lehké zranění. V lékařské zprávě se píše, že příčinou smrti byla otrava krve, způsobená tím, že se do krve dostaly kousky čalounění ze sedačky vozu. V poslední době se ale objevují teorie, že byl Heydrich odstraněn úmyslně nacisty. Hitler v něm prý viděl hrozbu, proto nařídil úmyslně sabotovat jeho léčbu. Jestli je to pravda, se asi už nikdy nedozvíme.

10. června je za oběť represí vybrána vesnice Lidice. Je srovnána se zemí, muži popraveni, ženy odvezeny do koncentračního tábora v Ravensbrücku a všechny děti, kromě devíti vybraných k poněmčení, do tábora v Lodži. Až teprve tento akt barbarství donutí vlády Francie a Anglie pokrytecky zrušit platnost Mnichovské dohody z roku 1938.

Kostel Sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici

Nakonec se ovšem zrádce našel. Jmenoval se Karel Čurda. Byl to také jeden z parašutistů vysazených v březnu. 16. června navštívil neblaze proslulý Petschkův palác a prozradil vše co věděl. Hlavně jména a adresy odbojářů. Přesně to gestapo potřebovalo. Vydalo se po stopách. Zatklo Vlastimila Moravce, který po nelidském mučení (mimo jiné mu byla ukázána hlava jeho matky) prozradil byt Krupkových v Pardubicích. Tam se nacistům podařil mimořádný úlovek. Našli tam archív velitele parašutistů Alfréda Bartoše. Z něj se dozvěděli, kde se atentátnici skrývají. 18. června brzy ráno nacisté hermeticky uzavřeli okolí chrámu Cyrila a Metoděje. Do gymnázia naproti umístili kulomet a v okolních oknech také sedí střelci. Vzbudili kaplana Petřka, ale ten neprozradil, ve které části se atentátníci skrývají. Ti žili ve studené tmavé kryptě již třetí týden. Jejich poslední nadějí bylo opustit kostel v pohřebním voze, dojet v rakvích k Benešovu, a tam pomocí vysílačky navést letadlo z Anglie. Chtěli to provést v pátek 19. června, bohužel již 18. byli obklíčeni. Nacisté vnikli do kostela, avšak přivítala je ostrá palba z kůru. Tři z parašutistů se brání do posledního muže. Celé dvě hodiny potřebují Němci na jejich přemožení, ovšem to byl jen předvoj, další čtyři jsou ukryti dole v kryptě. Dostat se dovnitř postraním vchodem nebylo možné, kvůli nevýhodnému úhlu střelby a nemožnosti krytí, tak vyhodili do povětří mramorovou desku pod oltářem. Pod ní bylo široké schodiště. Mezitím gestapo povolalo pražský hasičský sbor, který oknem do šachty pumpoval vodu. Několikrát se podařilo obléhaným pomocí žebříku hadici s okna vystrčit. Také granáty se slzným plynem létaly zpátky. Nakonec krypta ztichla. Muži dole vystříleli munici. Poslední kulku si nechal každý pro sebe.

Krátce po této akci následovala další ukázka nacistické brutality. 24. června postihl stejný osud jako Lidice vesnici Ležáky. Dovedl je k nim opět nepřímo zrádce Čurda. Udal kapitána Bartoše, ten byl zatčen a při pátrání po jeho vysílačce se gestapo dostalo až do Ležák. Pouze dvě děti byly vybrány pro poněmčení, zbytek obyvatel byl popraven.

Čurda poté ještě dlouho sloužil jako vábnička pro další parašutisty z Anglie. Nakonec po válce skončil na šibenici. Těžko říci, proč byl vybrán také mezi ty, co byli vysazeni na naše území. Rád se napil a v Anglii se netajil svými sympatiemi k Hitlerovým úspěchům a tvrdil, že měl zůstat v protektorátu, že by se tu měl lépe. Jeho přímí nadřízení na tohle poukazovali, avšak nebyl na ně brán zřetel. Že by opět nějaký skrytý plán velících důstojníků z řad anglické SIS? Ještě dodnes jsou ale dokumenty mapující pozadí celé akce v britských archívech označeny jako přísně tajné…

K příležitosti 5. výročí těchto událostí je v armádním muzeu na Žižkově k vidění výstava o celé akci. Vystaveno je tu spoustu dobových dokumentů a reálií. Určitě stojí za to ji zhlédnout. Je dobré vidět vše na vlastní oči a alespoň trochu si přiblížit tu atmosféru děsu a teroru, kterou museli zažívat obyčejní lidé pod nacistickou okupací. Proto nesmíme dopustit, aby se něco podobného opakovalo! ●

Kr

PROJEV ANTIFAŠISTICKÉ AKCE PRAHA K DEMONSTRACI 8. KVĚTNA

Rád bych všechny uvítal jménem Antifašistické Akce Praha na dnešní demonstraci. Dnes jsme se sešli, abychom si připomněli osvobození naší země od nacismu a fašismu a hrdinství těch lidí, kteří se dokázali v té těžké době nacismu postavit.

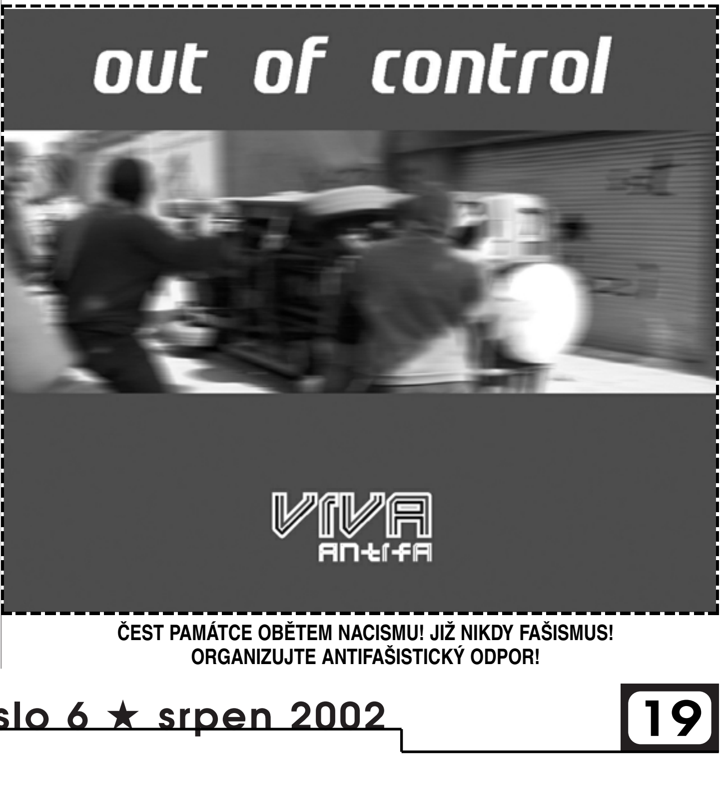
Dnes tu však nejsme jen proto, abychom jen bláhově vzpomínali, tak jako mnoho organizací a politických stran, dnešní doba si žádá nové hrdinství a tedy nový boj. Znovu jako v minulosti je třeba volat všechny, aby šli bojovat, jestli je jim svoboda drahá. Nacismus totiž znovu ožívá a dere se znovu k moci, již do této doby stál u nás dvě desítky životů, životů nevinných lidí, kteří museli zemřít jen kvůli rozdílnému myšlení či barvě pleti. Neonacisté měli pokus dostat se do politiky přes politické strany jako NSB či PA, ale naštěstí neúspěšně. Někteří poté však přešli do jiných pravicových stran jako např. Jan Kopal do Národně demokratické strany. Neonacisté teď zkouší starou taktiku a to znovuobrozením organizace Národní Odpor a již nyní na 1. máje dokázali dohromady na svou demonstraci sešikovat 400 ultrapravičáků z celé republiky, což je po dlouhé jejich neschopnosti do této doby mnoho. Právě díky kontaktům z bývalé PA se jim nyní bude dařit vytvářet ilegální militantní organizaci NO, která může růst právě díky oné militantnosti, která u PA jaksi chyběla a která je nacistům tak vlastní. Jestli necháme NO v klidu, bude narůstat a brzy tak jako jinde na západě začnou hromadné militantní útoky na antirasistické a antifašistické aktivisty a menšinové organizace. Podceněním situace a pacifismem již v minulosti zemřelo mnoho a mnoho lidí a my chceme být ti, kteří budou mít čisté svědomí.

Pro antifašisty je však dnes po 57 letech těžká situace a vypadá to, že antifašismus je zločin a my jsme na rozdíl od neonacistů ti nebezpeční, proti kterým se musí postupovat. Kapitalistický systém u nás dnes roztáčí kola, která se točí proti naší svobodě. Proti svobodě žít plnohodnotný spokojený život bez sociálního strádání a nouze, proti svobodě se organizovat a protestovat. Policejní aparát se maximálně finančně podporuje a jejich práva se prohlubují. Brzy budeme zbaveni možnosti chránit svou identitu skrz zakrytí tváře, jejíž nezakrytí nás může stát vyhození z práce či školy, nebo v případě útoku ze strany neonacistů dokonce život. Přitvrzují se zákony o shromažďování, je povoleno odposlouchávání telefonů a vybíraní emailů policií bez soudního povolení. Je povoleno mnoho dalšího, aby policie mohla zkrátka vše, co si jen umane a vše je posvěceno vládou a je zcela beztresné. Nezapomeňme, že fašismus není banda holohlavců v bombrech, ale jeho základem je krajní totalitní stát, tedy policejní stát. To si však mnozí neuvědomují, možná na rozdíl od Pana ministra Grosse.

Je třeba dnes před volbami upozornit na ty strany s fašizujícími tendencemi, které by zasloužily pocítit náš antifašistický odpor. Kupříkladu ODS se stále posouvá ke krajní pravici a vytáhla k těmto volbám s nacionalistickým heslem, že ona chrání české národní zájmy. Rasistické, xenofobní, antilevicové a totalitní názory členů ODS jsou dobře známé, a je třeba se vůči nim postavit, aby se tato strana nedostala k moci, jinak ona bude ta, která dokončí Grossovo dílo. Další stranou je ČSNS, která má zcela stejné postoje jako ODS, avšak jako menší strana je dává najevo hrubším stylem. Dalšími stranami jsou pro nás bolševické strany jako KSČM či jim podobné, které sice mají pro nás líbivější sociální program, avšak jejich politika, tak jako v minulosti, by vždy vedla znovu do spárů totality a potlačení našich práv, a tudíž je třeba se postavit i proti bolševismu. Vůbec možnost volit není pro nás možností svobody, ale jen možností vybrat si mezi druhem jejího omezení a ohrožení.

Dnes si dokonce připomínáme i 6 let od razie v klubu propast, kde policejní komando s kuklami a samopaly vtrhlo do tohoto rockového klubu v den, kdy v něm probíhal antifašistický benefiční koncert. Desítky lidí byly zraněny a šok z tohoto zásahu si tito lidé ponesou celý život. Z této razie nebyl nikdo odpovědný a nikdo za to nebyl potrestán. Státní represe jsou vždy posvěceny vládou a chráněny policejními orgány. My však na tento den nezapomeneme. Státní systém nadále posiluje svůj represivni aparát a více a více omezuje naše práva a naši svobodu. Je nadslunce jasné, že situace se bude zhoršovat, estliže se nepostavíme na odpor a nedáme o sobě vědět. Na Propast nikdy nezapomeneme! S našimi vzpomínkami vzrůstá i náš odpor a touha po lidské svobodě. Je třeba se postavit neonacistickému teroru, který v poslední době sílí. Je třeba se postavit Narodnímu Odporu a ostatním neonacistickým a pravičáckým spolkům, které ohrožují naši svobodu. Je třeba se i postavit a bránit policejním represím a zákonům.

Dnes po 57 letech znovu nastal čas postavit se na odpor za naší svobodu, po 57 letech je třeba znovu ukázat hrdinství tak jako to dokázali naši předci. Je třeba znovu volat všechny, aby nebyli lhostejní a bojovali za svá práva a proti všem nepřátelům svobody. ●

ČEST PAMÁTCE OBĚTEM NACISMU! JIŽ NIKDY FAŠISMUS!
ORGANIZUJTE ANTIFAŠISTICKÝ ODPOR!

NAŠE PROPAGAČNÍ MATERIÁLY

(ČASOPISY, BROŽURY, TRIČKA, MIKINY, NÁŠIVKY, PLACKY, SAMOLEPKY, PLAKÁTY...)

můžete sehnat přes kontaktní adresy nebo taky přímo v

EMERGENCY RECORDS (bývalý BASS RIOT), Chvalova ul., Praha 3

INFOSHOP ve squatu MILADA (u VŠ kolejí), Praha 8

MAXIMUM UNDERGROUND, Jilská ul., Praha 1

INFOCENTRUM, Sochařská ul., Praha 7

KONTAKTY NA SKUPINY ANTIFAŠISTICKÉ AKCE

Antifašistická akce Praha (AAP)
INTERNET: http://afa-cz.antifa.net
E-MAIL: afa-praha@antifa.net
TELEFON: 0606 / 528 470
POŠTA: AFA Praha, P. O. Box 81
100 81 Praha 105

Antifašistická akce Brno (AAB)
E-MAIL: afabrno@centrum.cz
INTERNET: http://aab.antifa.net (v provozu již v brzké době)

Antifašistická akce Náchod (AAN)
POŠTA: AFA Náchod, P. O. Box 73
547 01 Náchod

Antifašistická akce Zlínsko (AAZ)
INTERNET: http://aaz.antifa.net
E-MAIL: aaz@antifa.net
TELEFON: 0737 / 365 311

Antifašistická akce Jihlava (AAJ) (ex-JAS)
INTERNET: http://aaj.antifa.net
E-MAIL: afa-jihlava@ziplip.com

KONTAKTY NA SPOLUPRACUJÍCÍ SKUPINY ANTIFAŠISTICKÉ AKCE A JINÉ ANTIFAŠISTICKÉ SKUPINY

Antifašistická akce Pardubice (AAPce)
E-MAIL: afapardubice@ziplip.com
POŠTA: AFA Pardubice, P. O. Box A6
530 01 Pardubice 1

Antifašistická akce Kralupy nad Vltavou (AAKnP)
TELEFON: 0606 / 916 477

Antifašistická akce Bystřice pod Hostýnem (AABpH)
E-MAIL: aabph@ziplip.com
TELEFON: 0605 / 419 830

Antifašistický odpor Přerov (AOP)
E-MAIL: aop@email.cz

Antifa Napajedla (AN)
KONTAKT: přes AAZ

Anarchistické sdružení Píska (ASP)
E-MAIL: asp@email.cz

Uherskohradišťské anarchistické sdružení (UHAS)
E-MAIL: uhas@email.cz

Antifašistická skupina FSA (AS-FSA)
INTERNET: http://fsa.anarchismus.cz
TELEFON: 0604 / 924 353

Antifašistická akce Bratislava - Slovensko (AABla)
INTERNET: http://afa.host.sk
E-MAIL: bacityafa@yahoo.com

KONTO NA STÍHANÉ ANTIFAŠISTY

AFA - Komerční banka - číslo účtu:

51369770227/0100